

NIEUWE AVONTUREN

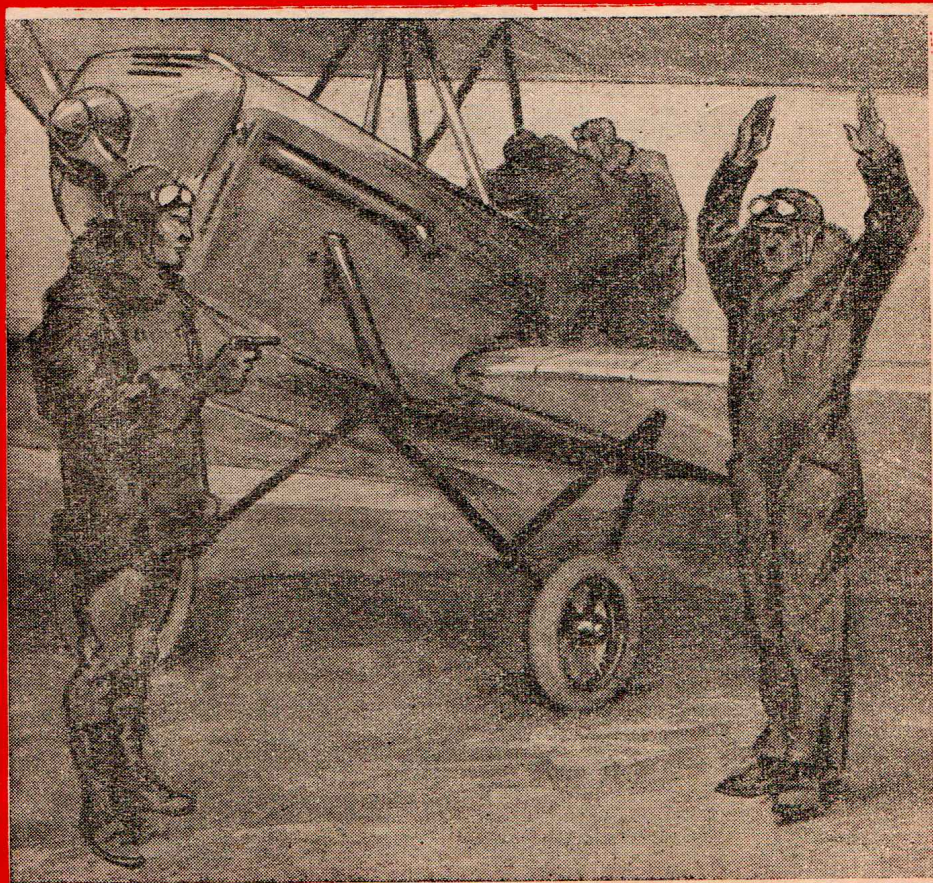
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

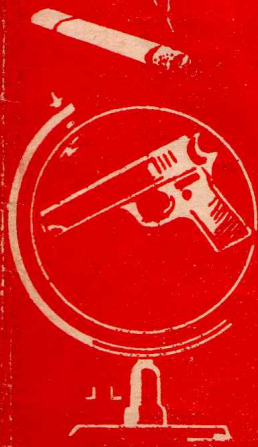
FLITSLICHT IN DE NACHT

N° 2440

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Flitslicht in de Nacht

HOOFDSTUK I

HET GROENE LICHTSIGNAAL

Op een luwe zomernacht drentelden twee heren langzaam door Albion Grove, Stoke Newington, een Londense buurt in het noordelijk gedeelte van de hoofdstad, ten Noordoosten van Victoria Park.

De beide mannen spraken niet en schenen ieder in hun eigen gedachten verdiept te zijn.

Zij waren beiden in avondtoilet gekleed, waarover heen zij een lange met rode zijde gevoerde cape droegen.

Een naburige kerkklok liet twee slagen horen.

Nu hief de grootste van het tweetal het hoofd op, alsof hij uit een droom ontwaakte.

— Is het al zo laat, Charles, vroeg hij op zachte toon. Slaat het daar niet twee uur?

— Ja, Edward, antwoordde zijn metgezel, wij hebben bijna twee uur gewandeld van de Windsor Club af.

— Vermoed?

— In het minst niet.

Zijn metgezel tipte de as van zijn sigaret en keek naar de met sterren bezaaide hemel.

FLITSLICHT IN DE NACHT

Het was stil en de straten in deze buurt waren als uitgestorven.

Achter de talloze ramen der hoge oude huizen was nergens licht te bespeuren.

In de verte waren flauw de regelmatige voetstappen van een patrouillerende politieagent hoorbaar.

Van de kant van Thornhill Square, een huizenblok, rondom een klein park dat op een honderdtal schreden afstand was gelegen, klonk hondengeblaf.

— Hoe heerlijk donkerblauw is de hemel, zei de oudste der beide mannen half in zichzelf, en hoe zoel is de nachtlucht. Hoeveel beter is het hier dan in de conversatiezaal van de Windsor Club, waar ik een uur lang heb moeten luisteren naar het onbenullige geklets van een half dozijn leeghoofden in mijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, vice-voorzitter van de club. Thans gevoel ik mij weer vrij, nu kan ik weer Lord Lister zijn, of John Raffles.

Zijn metgezel keek verschrikt om zich heen.

— Praat niet zo luid, men zou je kunnen horen.

Raffles haalde de schouders op.

— Er is niemand in de omtrek te bekennen, waarom zouden wij bevreesd zijn? Het is hier merkwaardig stil. Waar wij hier ergens?

De beide vrienden bevonden zich juist op de plek waar Albion Grove uitkomt op de Shakespeare Walk.

Charles Brand, de trouwe metgezel van de Grote Onbekende, keek naar het naambordje en noemde de straat.

— Dan moeten wij hier tamelijk dicht bij Thornhillsquare zijn, hernam Raffles.

— Het is mogelijk, ik zou het je niet kunnen zeggen, zei Brand lachend. Ik geloof dat jij een kaart van geheel Londen uit je hoofd zou kunnen tekenen.

— Dat is misschien een weinig overdreven, zei Raffles glimlachend, maar toch, als ik de naam van een straat hoor, geloof ik toch wel te kunnen zeggen op welk punt van de grote wereldstad ik mij bevind. Het is maar een kwestie van... Wat was dat?

De beide mannen bleven plotseling tegelijk staan.

Het nachtelijk duister was gedurende het onderdeel van een seconde verlicht door een schitterend wit schijnsel, dat even spoedig weer verdwenen was als het verscheen.

De beide mannen keken elkander verbaasd aan.

— Het kwam van boven, geloof ik.

— Ja, die indruk kreeg ik ook, zei Raffles peinzend. Het was oogverblindend sterk.

Ineens greep hij Brand bij de arm en trok hem in een donker portiek.

— Wat is er? vroeg Brand.

Raffles legde zijn vinger op de lippen, en fluisterde:

— Niet spreken.

Zijn scherp oor had het openschuiven van een raam opgevangen.

Dit raam bevond zich ongeveer recht tegenover de portiek, waar zij zich verdekt hadden opgesteld.

Hun ogen zochten de huizenrij tegenover hen af en aldra hadden zij een venster ontdekt, waarachter slechts een lichtgeel lancaster rolgordijn hing, flauw verlicht door een klein lampje.

De beide mannen zagen, dat het raam nu geheel en al opgeschoven was, en hoe een lichtgrijze rook uit het geopende raam omhoog kronkelde.

— Zou er brand zijn? fluisterde Brand verschrikt.

Raffles schudde ontkenkend 't hoofd.

— Er is geen kwestie van brand, mompelde hij, anders zouden wij achter het opengeschoven raam vlammen moeten zien.

— Je hebt gelijk maar waar komt die rook dan vandaan?

— Daarop kan ik je aanstonds antwoorden amice. Het korte, felle lichtschijnsel dat wij zoeven waargenomen hebben, werd veroorzaakt door de ontploffing van een hoeveelheid bliksempoeder. Je weet natuurlijk waarvoor dat gebruikt wordt?

— Spreekt van zelf. Ik heb immers herhaaldelijk zelf fotografische opnamen met bliksemlicht gedaan. Dat was het dus?

— Niets anders. Het bliksemlicht ontwikkelt zeer veel rook en daarom heeft de fotograaf aanstonds het venster ge-

opend. Stil eens, wat is dat nu?

Deze gesmoorde uitroep werd aan Raffles ontlokt, door het zien van een groen licht, ergens op het dak van het huis.

Het gloeide niet voortdurend, maar ging telkens uit en aan, gelijk het draaiende licht van sommige vuurtorens.

Het was alsof daarboven op het dak een groot groen oog knipoogjes gaf aan iemand in de verte.

— Daar wordt geseind met lichtsignalen, fluisterde Brand opgewonden.

— Ongetwijfeld.

— Kun je niet zien wat er geseind wordt?

— Tot mijn spijt niet. Het zijn geen gewone morsetekens. Het is blijkbaar een geheime code.

Nog even knipperde het groene schijnsel; toen werd alles weer donker. Zij hoorden het raam dichtschuiven.

Raffles en Brand hielden hun blik strak gevestigd op het lichtgele gordijn hetwelk zwak verlicht werd door een kleine lamp die zich in het vertrek moest bevinden.

Nu en dan tekende zich een grillige schaduw op het gordijn af.

Raffles keek Brand vragend aan.

— Heb je ooit gehoord, dat iemand om twee uur in de nacht uit liefhebberij aan het fotograferen is gegaan?

— Neen, maar hier is misschien een beroepsfotograaf aan het werk.

— Ja, ja en de man was zo verheugd over de goede uitslag van zijn werk dat hij aanstonds ging senen, merkte Raffles droog op.

— Maar wat denk je er dan eigenlijk van, vroeg Brand.

— Op het ogenblik geloof ik nog alleen maar dat ik getuige ben geweest van een merkwaardig voorval in een der hoogst gelegen wijken van Londen.

— Maar vind je niet dat we nu genoeg gezien hebben? vroeg Brand nuchter. Om je de gulle waarheid te zeggen, ik begin een beetje naar mijn bed te verlangen en wij hebben nog een lange weg voor de boeg, zelfs al nemen wij een taxi.

— Beste Charles, je kunt doen wat je wil, maar je zult het mij niet kwalijk

nemen als ik hier nog even blijf. Mijn nieuwsgierigheid is geprikkeld en ik geloof niet dat de zaak hiermee is afgelopen.

— Wat verwacht je dan eigenlijk nog meer?

In plaats van onmiddellijk te antwoorden beduidde Raffles zijn vriend te zwijgen.

Toen zei hij.

— Dat verwachtte ik. Hoor je niets?

— Daar komt een auto aan, fluisterde Brand.

Het duurde inderdaad niet lang of er kwam een grote auto aanrijden, die op enige afstand van het huis aan de overkant stopte.

Even later werd de huisdeur van het huis aan de overkant geopend.

Tot verbazing van de beide vrienden verscheen er een jonge elegant geklede dame in de deuropening, wisselde enige woorden met de chauffeur en stapte daarna in de auto.

Raffles en Brand konden duidelijk zien, dat zij een klein pakje in de hand droeg.

De chauffeur deed het portier dicht, ging achter het stuurwiel zitten, maar reed niet weg.

Na een minuut of vijf ging de huisdeur opnieuw open.

Er verscheen een man in een lange mantel gehuld en met zijn hoed diep in de ogen gedrukt, die snel naar de auto stapte en enkele woorden wisselde met de daarin gezeten dame.

Daarop werd het portier weer dichtgemaakt en de auto reed weg, terwijl de man in de mantel snel een zijstraat insloeg.

Raffles had zijn ogen goed de kost gegeven. Niets was hem ontgaan en de letters en cijfers op het nummerbord van de auto had hij genoteerd.

Brand wierp Raffles een vragende blik toe.

— Wat moet dat in 's hemelsnaam betekenen? fluisterde hij.

— Ik weet het niet precies, antwoordde Raffles, maar veel goeds betekent het in geen geval.

HOOFDSTUK II

RAFFLES WIL ER MEER VAN WETEN

De beide vrienden verlieten hun schuilplaats.

Het duurde enige tijd voor zij een taxi vonden.

Raffles had al die tijd geen woord gezegd en toen zij in de auto zaten, bleef hij zwijgen. Hij was blijkbaar in gedachten verdiept.

Bijna een half uur duurde de rit naar het huis in de Cromwell Street, waarin Lord Aberdeen verblijf hield.

De beide vrienden stapten uit, Brand rekende af met de chauffeur en de rest van de weg legde het tweetal te voet af.

Raffles had nog steeds geen woord gesproken toen zij aan tafel zaten voor een licht souper, hetwelk Brand had weten samen te stellen met behulp van een blik lunchtong, wat geroosterd brood, alles besprenkeld met een glas wijn.

Van tijd tot tijd wierp de jongeman zijn vriend een schuinse blik toe.

Eindelijk kon hij zich niet langer bedwingen, en vroeg:

— Denk je nog altijd na over dat groene signaal?

— Over het groene signaal, het bliksemlicht, de elegante jonge vrouw en die grote slee, die daar in die volksbuurt al heel weinig thuis hoorden. Ik ben blij dat ik het nummer heb weten op te nemen.

— Wie zou die man geweest zijn?

— Dat zou ik ook wel willen weten en het spijt mij genoeg, dat ik de man niet aanstonds gevolgd heb.

— Spijt je dat? vroeg Brand, verbaasd. Hoe kom je daar bij?

— Dat kan ik niet zeggen. Maar ik weet wel dat ik niet houd van mensen, die om twee uur in de nacht fotografische opnamen maken en dan vertrek-

ken in een auto, die blijkbaar door dat groene signaal was geroepen. Maar nu gaan we naar bed, Charles. Misschien brengt ook dit keer de nacht wel raad.

Brand begreep dat zijn vriend zich in het hoofd had gezet het geval nader te onderzoeken, waarvan hij zelf het mysterieuze moest erkennen.

Het was ruim drie uur toen de beide vrienden zich naar hun respectieve slaapkamers begaven.

Toen zij de volgende ochtend aan de ontbijttafel zaten begon Raffles zonder enige inleiding te praten over het geval dat zijn aandacht zo zeer gespannen hield.

— Zou je overdag het huis kunnen terugvinden, waar wij dat groene signaal gezien hebben, Charles? vroeg hij.

De jonge man krabde zich achter de oren.

— Om je de waarheid te zeggen... begon hij.

Raffles glimlachte.

— Om de waarheid te zeggen, ben je het vergeten. Je zoudt het echter wel kunnen terugvinden, als ik je de portiek aanwees, waar wij gestaan hebben?

— O ja, dan natuurlijk wel, riep de jonge man uit.

— Dan is het maar goed, dat ik naar het huisnummer gekeken heb. Het huis, waarvoor wij op de loer hebben gestaan, draagt het nummer dertien. Doe mij het genoegen om eens een gedeelte van deze ochtend te besteden aan de bestudering van het huis met de gele rol gordijnen voor de bovenste ramen. Vermom je goed, tracht er achter te komen wie het huis gehuurd heeft en houd het zoveel mogelijk in het oog, zodat je kunt zien wij er in en uit gaat.

— Met plezier Edward. En wat ben jij van plan?

— Ik ga een onderzoek instellen naar de auto.

— Daar zullen wij elkander ontmoeten?

— Aan de lunch om één uur hier in huis.

— Afgesproken. Je hebt me werkelijk aangestoken en ik ben al even nieuwsgierig als jij.

— Zoveel te beter, hernam Raffles droogjes.

Raffles verliet het eerste het huis, omdat hij het onnodig vond zich te vermommen.

Hij liet zich door Henderson, zijn trouwe chauffeur, in een zijner grootste auto's naar het Registratie kantoor brengen en vroeg verlof, inzage te mogen nemen van het register der autonummers.

Een klerk wees hem bereidwillig de weg in de doolhof van gangen, portalen en trappen.

Eindelijk werd hij overgeleverd in handen van een bejaarde klerk, die met een dik register kwam aandragen.

Raffles knikte de man vriendelijk toe en zei:

— Gij zult in dit register wel beter thuis zijn dan ik. Kunt gij mij ook zeggen aan wie van mijn stadgenoten de auto toebehoort met het nummer N.T. 10392?

— Neen, mijnheer, ik kan alleen zeggen, aan wie de auto met dat nummer is verkocht, want de auto, ook als de wagen wordt verkocht, blijft dat nummer dragen.

— I see, zei Raffles. Maar de auto was splinternieuw, zeker geen tweedehandse wagen.

De klerk sloeg enige bladzijden van het register om, terwijl hij met zijn vinger de rijen der nummers volgde.

Weldra had hij gevonden wat hij zocht.

— Dat nummer is uitgereikt aan Sir Robert Clutterbuck, wonende aan de Pentonville Road, n° 24. Mocht de oorspronkelijke eigenaar zijn wagen aan een ander hebben overgedaan, dan moet u zich wenden tot de autoregistratie van

Scotland Yard.

Raffles noteerde de naam en het adres, verliet het vertrek en vond niet zonder moeite de weg naar de ingang van het eeuwenoude gebouw terug.

Op de stoep bleef hij even staan.

— Clutterbuck, mompelde hij in zichzelf. Ik heb die naam meer gehoord. De man is zeker nog niet lang in de adelstand verheven. Ik geloof dat hij een groothandelaar in koffie of iets dergelijks is.

— En de Pentonville Road, wel, die ligt in Somerstown, niet zo heel ver van Albion Grove. Die straat vormt als het ware de grens tussen een deftige wijk en een volksbuurt.

— Maar wat deed die auto van die rijke sinjeur dan toch zo laat in de nacht in Albion Grove? Zou de oude heer er soms een avontuurtje op touw hebben gezet, of...

Hij voltooide de zin niet, maar stapte in de auto en verzocht Henderson, hem naar Pentonville Road 24 te brengen.

Binnen tien minuten was het opgegeven adres bereikt.

Henderson kwam aan het portier vragen, of hij moest aanbellen.

— Ja, James, antwoordde Raffles. Vraag of Sir Roger Clutterbuck mij enkele ogenblikken te woord kan staan.

Henderson liep naar de voordeur van het fraaie nieuwe huis en belde aan.

Een bediende in een groene livrei deed de deur open, aan wie Henderson het verzoek van zijn meester overbracht.

De bediende verwijderde zich en kwam even later terug, met de boodschap:

— Sir Roger laat mylord verzoeken mij te volgen.

Even later bevond Raffles zich in een met overdadige weelde gemeubelde ontvangkamer.

Hij behoefde niet lang te wachten, of de heer des huizes, een kleine dikke en blijkbaar zeer bijziende man trad het vertrek binnen.

Hij moest even door zijn bril met dikke glazen turen, voor hij zijn bezoeker had ontdekt en kwam toen met uitgestrekte hand op hem toe.

— Welkom, mylord, zei hij met een hoge kinderlijke stem, die van een knaap

van tien jaar had kunnen zijn, het doet mij genoegen, dat gij mij niet vergeeten zijt, sedert het tuinfeest bij Lady Maryflower.

Ineens schoot het Raffles te binnen, dat hij daar inderdaad aan de onmetelijke rijke koffiehandelaar was voorgesteld, een feit dat hem spoedig weer uit het geheugen was gegaan, daar hij de pas geadelde miljonair een zeer onbeduidende persoonlijkheid vond.

— Mijn bestemmingen op mijn bezittingen hebben mij, helaas, niet vergund u eerder te bezoeken, Sir Roger, zei Raffles hoffelijk. Geloof echter, dat ik zeker een behoorlijker uur zou hebben gekozen, dan waarop ik u thans kom lastig vallen.

— O, gij zijt steeds welkom, riep Sir Roger met zijn piepstem uit. Ik durf de hoop niet koesteren, dat ik u met het een of ander van dienst kan zijn?

— Misschien toch wel, Sir Roger, antwoordde Raffles glimlachend. De zaak is deze: Ik heb dezer dagen gehoord, dat gij een nieuwe auto hebt gekocht. Is dat zo?

— Nu zo kort geleden is het niet, antwoordde Sir Roger. Minstens drie maanden. Maar ik moet u zeggen dat de wagen wel naar mijn zin is, voegde hij er op trotse toon aan toe.

— Juist, dat heb ik gehoord. Welnu, Sir Roger, ik kom hier, om u te vragen, of gij mij zoudt willen veroorloven, uw auto eens van dichtbij te bekijken. Ik ben in onderhandeling met een dealer over een nieuwe Bentley, maar als deze wagen mij beter bevalt, dan...

— Met het grootste plezier, mylord, riep Sir Roger uit, overgelukkig, dat Zijne Lordschap zich wel wilde verwaardigen, zijn auto te bekijken. Ik sta met mijn gehele persoon tot uw beschikking. Hebt gij gelegenheid, mij nu even naar de garage te volgen?

De handelaar drukte op een bel en even later trad een bediende binnen.

— Zeg aan Henry de chauffeur, dat ik een bezoeker de nieuwe auto wil laten zien, zei hij.

De bediende boog en verwijfde zich.

Sir Roger nam Raffles joviaal onder de arm en geleidde hem door een lange

gang, en vervolgens door de achtertuin naar de garage, die met twee vleugeldeuren op een zijstraat uitkwam.

De chauffeurswoning bevond zich boven de garage en kwam met een aparte deur op de tuin uit.

De chauffeur Henry, verwittigd door de bediende had snel zijn overall verwisseld met een keurige uniform.

Hij had de vleugeldeuren wijd opengegoorpen, zodat het licht naar binnen kon stromen.

Er stonden drie wagens in de garage, een lage renwagen, voor twee personen, een Morris Oxford, grijs van kleur, en ten slotte een grote, rood gelakte limousine een Olympia, voor stadsgebruik.

Raffles behoefde er slechts één blik op te werpen, om aanstonds de wagen te herkennen, die hij de vorige nacht in Albion Grove had gezien.

Daarop wierp hij een snelle, onderzoekende blik op de chauffeur die onbeweeglijk naast de auto stond, als een kanonnier naast zijn stuk.

Hij was een kleine man, met een scherp getekend, energiek gelaat, zware wenkbrauwen, en een licht gekromde neus.

Zijn gelaat was geheel glad geschoren, en zijn haar begon aan de slapen licht te grijzen.

Raffles trad op hem toe en zei vriendelijk:

— Gij zult wel trots zijn op die prachtige wagen. Het is een pronkstuk.

— Ja, mylord, antwoordde de man. Ik ben er inderdaad zeer trots op.

— Kent gij mij? vroeg Raffles verbaasd.

— Neen, mylord, antwoordde de chauffeur, maar ik hoorde mijn meester u met de titel aanspreken.

— Gij zijt een vlug opmerker, zei Raffles droog. Mag ik nu de auto eens van binnen zien.

Zwijgend opende de chauffeur het portier en Raffles stapte in.

Hij bekeek de bekleding, het instrumentenbord, maar eensklaps viel zijn oog op een klein zwart voorwerp dat tussen twee kussens zat.

Hij nam het snel op en stak het in zijn zak.

Het was een klein stukje van een donkere sluier.

Daar Raffles met zijn rug naar het portier had gestaan, was deze snelle beweging onopgemerkt gebleven.

Hij stapte uit en wendde zich tot Sir Roger.

— Uw wagen is een waar juweeltje, sir Roger, zei hij. Ik denk er hard over mij ook zo'n Olympia aan te schaffen. Verder blijft mij niets anders te doen, dan u te bedanken voor uw vriendelijkheid.

Hij knikte de chauffeur toe en verliet de garage.

Terwijl zij door de tuin terugwandelden, zei Raffles als terloops:

— Gij zijt zeker nog heel zuinig op deze prachtige wagen.

— Zuinig, mylord? Ik heb er zeker in geen week ingezet. Laat ik er aan toe voegen, dat ik er geen tijd voor had. Ik ben pas vannacht, heel laat uit Schotland thuis gekomen.

Raffles voelde een schok van verrassing door zijn lichaam varen.

Hij liet er echter niets van blijken en zei haastig:

— Maar dan maak ik dadelijk dat ik weg kom, Sir Roger. Gij moet volstrekt enige rust nemen. Ik dank u nogmaals voor uw bereidwilligheid, mij uw mooie auto te tonen.

Raffles drukte Sir Roger de hand en had spoedig daarop diens huis verlaten.

Hij stapte in zijn eigen auto en was spoedig weer thuis. Brand was nog niet van zijn onderzoekingsstocht teruggekeerd, toen hij daar aankwam. Maar hij zat nog niet lang in de bibliotheek of de jongeman kwam opgewekt het vertrek binnen.

— Ga je eerst ontdoen van je vermomming, zei Raffles en kom me dan verslag uitbrengen. Ik geloof dat je onderzoekingsstocht niet zonder resultaat is gebleven. Ik zal intussen Gaston last geven voor een goede lunch te zorgen.

— Doe dat, mijn maag rammelt, zei Brand lachend.

Een kwartier later zaten de beide vrienden tegenover elkaar aan de tafel in de eetzaal, die voor een der grote ramen

was geschoven.

— Begin jij maar eerst, zei Raffles, madat zij zich bediend hadden van de verse broodjes en de ham.

— Welnu dan, begon de jongeman. Laat ik beginnen met te zeggen, dat het huis op dit ogenblik niet bewoond is, of beter gezegd, niet meer bewoond.

— Niet meer bewoond, herhaalde Raffles verwonderd. Dan is de zaak, geloof ik, nog erger dan ik dacht, en ben je te weten gekomen, wie de woning gehoord had?

— Een kapitein van de kustvaart, die tijdelijk aan wal was en die zich daar maar zelden ophield.

— Wanneer is hij er voor het laatst geweest?

— Vanochtend.

— Heeft men je soms een beschrijving van hem kunnen geven?

— Ja, maar die was niet veel waard. De man had zwart haar en een glad geschoren gezicht, op een klein ringhaardje na en was van middelmatige lengte.

— Geen bijzondere kentekenen?

— Dat had ik bijna vergeten. Hij moet een goed zichtbaar littenken aan zijn duim hebben.

Raffles liet een kreet van voldoening horen.

Brand keek hem verbaasd aan en zei:

— Wat is er?

— Dat zal ik je aanstonds wel vertellen. Ga maar eerst verder.

— Er is niet veel meer te vertellen. Ik ben in de kamers geweest, die de kapitein bewoond heeft en die maar heel schaars gemeubeld waren. Ik had mij namelijk voorgedaan als iemand die kamers zoekt.

— En heb je daar somtijds iets gevonden?

— Niets. Behalve een paar halfledige flesjes, waarin zich chemicaliën hadden bevonden die door fotografen worden gebruikt.

— Nu, dan weet je in ieder geval dat je daar terecht was, merkte Raffles op.

— Een paar malen is een gesluierde dame bij de zogenaamde kapitein geweest. Zij kwam echter altijd als hij er

niet was en wachtte kalm op zijn terugkeer. Dat was altijd 's avonds. Zij gingen dan meestal tegelijk weg. Dat is alles wat ik heb kunnen ontdekken.

— Ik geloof dat het ruimschoots voldoende is, beste Charles, zei Raffles, terwijl hij hem op de schouder klopte. En nu zal ik eens vertellen wat ik gedaan en ontdekt heb.

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar.

— Natuurlijk heb ik eerst geïnformeerd naar de eigenaar. Het nummer bleek uitgereikt te zijn aan Sir Roger Clutterbuck, de onlangs als baronet in de adelstand verheven groothandelaar in koffie. Je zult wel eens van hem gehoord hebben. Hij heeft een hoop duiten en men zegt dat hij een speciale vriend was van wijlen Koning George, zoals Thomas Lipton de beroemde theefabrikant, een zeer goed vriend was van wijlen Koning Edward, aan welke omstandigheid hij dan ook wel zijn adeldom te danken zal hebben.

— Je bent dus bij die Sir Roger Clutterbuck thuis geweest?

— Zoals je zegt. Het schittert er allemaal van het verguldsel, het glanst er van het marmer en er is overal een barbaarse weelde, die van een zeer weinig ontwikkelde smaak getuigt. Hoe dit ook zij, ik zal het huis van onze vriend de

baronet goed onthouden want wie weet brengen wij er samen nog wel eens een bezoek, al is het dan ook op een andere tijd. Ik werd zeer vriendelijk door de oude heer ontvangen en het kostte geen moeite hem er toe te brengen, mij zijn auto te laten zien.

— Welnu? vroeg Brand vol spanning.

— Er viel geen ogenblik aan te twifelen, Charles. Het was dezelfde auto die wij gisterennacht in Albion Grove gezien hebben.

— Dat is zeer merkwaardig, riep Brand uit. Wat deed die oude heer op dat uur van de nacht in die buurt?

— Hij is er in het geheel niet geweest, amice. Hij kwam vannacht, of liever vanochtend pas met de nachttrein uit Schotland aan.

— Dus dan zou de chauffeur zonder zijn medeweten zijn auto gebruikt hebben?

— Daar valt niet aan te twifelen en nu heb ik je nog iets merkwaardigs mede te delen. Die chauffeur was namelijk van middelmatige gestalte, hij was zwart en had een goed zichtbaar litteken aan de duim. Mijn conclusie is dus, dat de chauffeur en die zogenaamde kapitein van de kustvaart, die op ongeregelde tijden thuis kwam een en dezelfde persoon zijn.

HOOFDSTUK III

EEN OMINEUS TELEGRAM

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Maar wat kan dat dan te betekenen hebben? riep hij uit.

— Ja, dat is nu juist de grote vraag, amice. De volgende feiten staan vast: Er is in een huis in Albion Grove rond twee uur in de nacht een fotografische opname gemaakt, hetgeen er op wijst dat er grote haast bij was. Wij weten

voorts dat een elegante dame is afgehaald door de chauffeur van Sir Roger Clutterbuck, die het huis onder het mom van een kapitein op de kustvaart gehuurd had. En verder kunnen wij er wel zeker van zijn, dat onze koffiehandelaar met deze kwestie volstrekt niets uitstaande heeft. Maar dat is dan ook alles wat wij weten.

— Het is niet veel, bromde Brand.

En ik wil je bekennen dat ik van het hele geval niets begrijp.

Raffles stond op.

— Het zal misschien gauw genoeg opgehelderd worden zei hij. Kom, Charles, wij zullen eens naar de club gaan.

— Zo vroeg al? riep Brand verbaasd uit. Wat moeten wij daar in 's hemelsnaam uitvoeren?

— Een weinig over de buitenlandse politiek babbelen.

Met dit raadselachtige antwoord moest Brand zich tevreden stellen, want reeds had Raffles het ventrek verlaten.

Een half uur later waren beiden, in de auto gezeten, op weg naar de Windsor Club, waarvan Lord Aberdeen vice-president was.

Er waren nog niet veel leden aanwezig toen zij daar aankwamen, en er heerste stilte, want de meesten zaten in de grote conversatiezaal, met een tijdschrift of een dagblad in de hand.

Raffles en Brand kozen zich, na hier en daar een kennis begroet te hebben, een plaats aan een der grote ramen die op de Oxfordstreet uitzagen, vanwaar zij de hele conversatiezaal konden overzien.

Raffles stond op een gegeven moment op om naar de grote bibliotheek te gaan, waar duizenden boeken en tijdschriften ter beschikking van de leden waren.

Door de brede openstaande deuren kon Brand zien, hoe hij hier en daar een boek uit een der grote kasten nam of een der laatste tijdschriften doorbladerde om ze spoedig daarop weer weg te leggen.

Toen Raffles terugkwam, vond hij Brand in gesprek met een man van middelbare leeftijd, die enigszins gebogen liep en op wiens gelaat Raffles aanstonds een trek van innerlijke spanning om niet te zeggen, angst ontwaarde.

Deze heer was Andrew Ashton, een hoog geplaatst beambte aan het Departement van Buitenlandse Zaken.

Zijn gelaat was bleek en hij was uitgesproken nerveus.

Raffles deed echter of hij niets van dit alles opmerkte en drukte Ashton de hand.

— En... hoe staan de zaken in Dow-

ningstreet, Ashton? vroeg hij. Hebben wij nog geen ruzie met het een of ander land?

— Voor zover ik weet is alles nog in de beste orde, antwoordde Ashton, ofschoon ik niet wil ontkennen, dat er aan de horizont donkere wolken drijven.

— Ja, ja de beurs is sedert een paar weken zeer onregelmatig hernam Raffles. Gij zult zeker wel druk bezet zijn, tegenwoordig? Mij dunkt dat ge een weinig bleek ziet.

— Ja, mylord, wij werken hard, wij kunnen gerust zeggen, dat wij overladen zijn met werk, mompelde Ashton.

— Gij moet wat rust nemen, hernam Raffles. Ik vind dat gij er in de laatste dagen slecht uitziet.

Er verscheen een flauw glimlachje op het gelaat van de referendaris.

— Ik zal uw raad opvolgen zodra het mogelijk is, mylord. Gelukkig breekt mijn vacantie spoedig aan. Ik voel dat ik het nodig heb.

Op dit ogenblik kwam er een bediende binnen, met een zilveren blad waarop een klein geel couvent lag.

Het was een telegram.

Als magnetisch werden de blikken van Andrew Ashton naar het gele papier getrokken.

Hij deed onwillekeurig een paar stappen naar de bediende toe, die blijkbaar naar iemand zocht en bleef toen weer staan, met trillende lippen en ogen die uit zijn hoofd schenen te puilen.

De bediende kwam naar hem toe, en met een snel gebaar gristte Ashton het telegram van het blad.

Hij wendde zich half naar Raffles en Brand om, mompelde een paar woorden ter verontschuldiging, en scheurde het telegram met bevende handen open.

Hij scheen de inhoud als het ware te verslinden.

Raffles en Brand zagen van terzijde dat zijn handen trilden en dat er een krampachtige rilling over zijn gelaat liep.

De bediende die op enige afstand was blijven staan, vroeg nu:

— Is er geen antwoord, Sir?

— Neen, Francis, antwoordde de referendaris, nauwelijks hoorbaar.

De bediende verwijderde zich, en Ashton bleef met gebogen hoofd een tijd lang op dezelfde plaats staan.

Met een verwezen blik staarde hij naar het patroon van het kostbare Perzische tapijt, verfrommelde langzaam het telegram en bracht met een automatische beweging zijn hand naar zijn binnenzak.

Toen hij het telegram daarin had gestoken, wendde hij zich tot Raffles.

— Een treurig familiebericht, mylord, zei hij.

Hij wierp een verwilderde blik om zich heen en wreef zich toen met zijn trillende hand over het reeds dunne haar, verwijderde zich enige schreden en bleef toen weer staan.

Hij haalde zijn portefeuille uit zijn zak, om er iets in na te zien, en verwijderde zich met slepende stap.

Raffles keek Ashton na tot hij door de grote vleugeldeuren was verdwenen en mompelde half binnensmond:

— Als ik ooit iemand gezien heb die als het ware een hallucinatie heeft gehad, dan is het Andrew Ashton. De man zag er toch al niet erg gezond uit, maar nu leek hij wel een wandelend lijk. Maar stil eens, wat is dat?

Raffles wees naar een klein voorwerp, dat op enige afstand op het vloerkleed lag.

Brand trad er op toe, en fluisterde:

— Het is, geloof ik, het telegram. Bij het uithalen van zijn portefeuille is het op de vloer gevallen.

— Raap het eens op, Charles, zei Raffles, ik vermoed dat zich hier een drama afspeelt, waarin Ashton een rol vervult.

Brand raapte het verfrommelde telegram op en overhandigde het aan zijn vriend.

Deze streek het glad en las toen met gedempte stem de volgende woorden voor: «Tot dusverre alle nasporingen vruchteloos. Stop. Informatiebureau Salvator».

— Goede hemel, wat kan dat betekenen? vroeg Brand ongerust.

— Ik geloof dat ik het begrijp, maar toch ben ik nog niet helemaal zeker van mijn zaak, antwoordde Raffles, ter-

wijl hij het telegram langzaam opvouwde en bij zich stak.

Hij staarde enige tijd met de handen op de rug door het grote raam naar het gewoel in de Oxfordstreet en wendde zich toen plotseling om.

— Kom mee, Charles, ik kan hier niet langer werkeloos toezien. Ik vrees, dat er in Downingstreet iets ernstigs gebeurd is, waarbij de belangen van ons land gemoeid zijn.

— Hoe kom je daar zo eensklaps op?

— Dat zal ik je aanstonds zeggen. Kom nu mee.

De beide vrienden verlieten de conversatiezaal, gingen de trap af, die naar de reusachtige hal voerde en lieten zich in de vestiaire hun overjassen geven.

Op het trottoir wenkten zij een taxi, die enkele seconden later vlak bij hen stopte.

Raffles gaf de chauffeur het adres van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de beide vrienden stapten in.

Tien minuten later stond de auto voor de deur van het eenvoudige huis, dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken huisvestte.

Raffles hield de chauffeur aan en trad gevolgd door Brand op de portier toe, die aanstonds Lord William Aberdeen herkende, die hij meermalen in gezelschap van een of andere minister het gebouw had zien binnengaan.

— Moet ik u aandienen? mylord, vroeg hij, terwijl hij als oudgediende het militaire saluut bracht.

— Neen, Jozef, dat is niet nodig, antwoordde Raffles. Ik kom hier alleen om je enige inlichtingen te vragen.

— Aan mij, mylord? riep de portier verrast uit.

— Ja, Jozef; dat verbieden je instructies toch niet?

— Dat hangt er van af wat gij vraagt, mylord, antwoordde de portier.

— Nu dan, je behoeft niet te antwoorden als je denkt dat je je boekje te buiten zult gaan, zei Raffles. Vertel mij maar eens eerst, of mijnheer Andrew Ashton je vandaag gepasseerd is, om zijn werk op zijn departement te gaan verrichten.

—Mijnheer Andrew Ashton? Neen,

mylord, hij is hier vandaag niet geweest. Ik denk dat hij ziek is, want hij is altijd zo geregeld als de klok.

— Was hij er gisteren, Jozef?

— Jazeker, mylord. Hij heeft hier zelfs 's avonds nog gewerkt.

— Tot hoe laat ongeveer?

— De nachtportier vertelde mij, dat het ruim elf uur is geworden. En nu herinner ik mij dat mijn collega mij zei dat mijnheer Ashton er erg beroerd uitzag, toen hij het gebouw verliet, juist als iemand die een ziekte onder de leden heeft.

Raffles dacht even na en vervolgde toen:

— Vertel mij eens, Jozef, kreeg mijnheer Ashton hier wel eens dames op bezoek?

De portier antwoordde niet dadelijk, en krabde zich achter het oor.

— Ik weet het niet, mylord, ik geloof werkelijk, dat ik daarover niets mag zeggen, mompelde hij.

Raffles deed een stap naar hem toe en keek de portier met zijn doordringende grijze ogen strak aan.

— Luister eens, Jozef, ging hij voort, ik verzeker je dat ik je dat niet vraag uit nieuwsgierigheid, maar alleen omdat ik vrees dat er hier iets ernstigs is voorgevallen. Heb je niets bijzonders waargenomen?

De portier keek Raffles onthutst aan.

— Nu gij 't mij vraagt, mylord, moet ik zeggen, dat mijnheer Ashton gedurende de laatste week wel wat vreemd deed. Hij was vroeger de regelmatigheid zelf, maar in de afgelopen week kwam hij herhaaldelijk laat terug, suf en met slepende voeten het gebouw binnen.

— Maar nu over dat damesbezoek, Jozef? Jij hebt nooit een dame bij hem gezien?

De portier, nu zelf aangestoken door de onrust, die in Raffles' stem klonk, antwoordde:

— Een dag of vier geleden, toen de heren ambtenaren van het departement naar huis zouden gaan, heb ik een huis of zes hier vandaan aan de overkant een mooie, nieuwe auto geparkeerd zien staan. Nu gebeurt dat wel eens meer, maar die slee viel op door de kleur:

donker rood, mylord.

— Heb je bij toeval het nummer kunnen opnemen?

— Jawel, mylord. Het nummer was N.T. 10392.

— Vertel me eens, Jozef, wie zat er in die auto?

— Een jonge mooie dame, mylord, die nu en dan ongeduldig haar hoofd door het portiek stak, alsof zij iemand verwachtte.

— En wat verder?

— Toen mijnheer Ashton naar buiten kwam, keek hij even rond en liep toen regelrecht op de auto toe. Het portier werd van binnen geopend en het stapte in.

Raffles fronste het voorhoofd en Brand, die nieuwsgierig was naar dit vraaggesprek had geluisterd, hoorde hem mompelen:

— Driewerf vervloekte ezel... lieve hemel, wat een stommeling.

Toen vroeg hij:

— Is die dame daarna nog eens hier geweest?

— Gisteravond.

— Hoe laat kwam zij?

— Omstreeks halfacht; een paar minuten voor ik zou worden afgelost door de nachtportier.

— Je weet dus niet wanneer zij vertrokken is?

— Jawel, mylord, dat heeft mijn collega mij toevallig verteld. Het was ongeveer half elf.

— Bedankt voor je inlichtingen, Jozef. Je hebt niet alleen mij een grote dienst bewezen maar wie weet... neen, ik mag nu niet meer zeggen. Kom, mijnheer Brand, zo wendde hij zich tot zijn vriend.

De beide vrienden stapten in de auto, die nog naast het trottoir geparkeerd stond en Raffles gaf de chauffeur het adres van zijn huis op.

Een kwartier later ongeveer stapten zij uit en wilden binnengaan, toen Raffles plotseling bleef staan.

— Roep de chauffeur weer terug, Charles, verzocht hij.

De jonge man snelde naar het hek en floot schel op twee vingers, waarop de

chauffeur van de taxi stopte en toen terugreed.

— Waar wil je heen? vroeg Brand verwonderd.

— Naar de woning van Andrew Ashton, antwoordde Raffles.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam er een klein naamregistertje uit, waarin een aantal adressen stonden.

— Grosvenorstreet 97, riep hij de chauffeur toe.

De beide vrienden stapten in en de chauffeur reed aanstonds weg.

— Wat wil je bij hem doen? vroeg Brand.

— Ik ga eens informeren of hij werkelijk ziek is, want wij hebben hem nauwelijks een uur geleden nog in de conversatiezaal van de Club gezien. Ook wil ik proberen te weten te komen, wat die vrouw gisteren bij hem op het departement te maken had. Waarom is zij eerder weggegaan dan hij? Op al die vragen wil ik antwoord hebben, want ik ben er vast van overtuigd, dat er een aanslag tegen hem is beraamd.

— Zou men hem bestolen hebben? vroeg Brand.

— Niet hem alleen, het gehele land. Ik durf er een eed op doen, dat de dame die gisteravond op zijn departement is gekomen daar een belangrijk document weggenomen heeft, hetwelk zij direct door haar medeplichtige heeft laten fotograferen. Ik wil hieromtrent zekerheid hebben. Het telegram wijst er trouwens op, dat mijn veronderstelling niet zo gek is.

— Je hebt gelijk Edward, riep Brand verschrinkt uit. Het is best mogelijk dat de zaak zich zo heeft toegedragen.

— Ik zal hem zeggen wat ik ontdekt heb, hernam Raffles en hem aanbieden om hem te helpen, als het tenminste nog niet te laat is.

Kort daarop stopte de auto voor de deur van een fraai groot huis in de Grosvenorstreet.

— Blijf even wachten, zei Raffles tot de chauffeur, terwijl hij uitstapte. Ik kan binnen enkele minuten weer terug zijn en misschien hebben wij de auto nog nodig.

Hij stapte uit en Brand zag hoe hij vlug de stoep opliep en aanbelde.

Het duurde tamelijk lang voor de deur werd geopend.

Toen werd het gelaat van een oude dame in een zwarte japon gekleed, zichtbaar.

Brand zag, hoe Raffles zijn hoofd lichtte en enkele woorden met de oude dame sprak.

Hij begreep niet waarom Raffles niet naar binnen ging en waarom de oude dame een zakdoek te voorschijn haalde en haar ogen afwiste, maar hij zou het spoedig te weten komen.

Enkele ogenblikken later werd de deur gesloten en Raffles kwam terug.

Zijn gelaat was bleek en zijn lippen waren dicht opeen geknepen.

Hij riep de chauffeur toe:

— Naar de Cromwellstreet.

Daarop opende hij het portier en ging naast Brand zitten.

— Wat is er toch? vroeg de jonge man ongerust. Je ziet er zo ernstig uit. Heb je Andrew Ashton niet te spreken kunnen krijgen?

— Andrew Ashton heeft een half uur geleden een einde aan zijn leven gemaakt, luidde het antwoord.

HOOFDSTUK IV

EEN KINK IN DE KABEL

— Dat is verschrikkelijk! riep Brand. Dan moet het wel geweest zijn, zoals je veronderstelde.

— Ja daar valt niet aan te twijfelen, Die jonge vrouw is ongetwijfeld een spionne geweest voor de een of andere buitenlandse regering, die kennis met hem heeft aangeknoopt en hem in haar netten heeft weten te verstrikken. Het was in veel Londense kringen bekend, dat Ashton zeer gevoelig was voor vrouwelijk schoon. Zij heeft hem zeker gisteravond het stuk, waarop zij loerde, weten te ontfutselen en toen hij de diefstal bemerkte, was het te laat.

— Maar zou hij dan volstrekt niet geweten hebben wie zij is?

Raffles haalde de schouders op.

— Het spreekt van zelf dat zij een gefingeerde naam heeft opgegeven.

— Zou hij niet geweten hebben waar zij woonde?

— Ook dat komt mij heel onwaarschijnlijk voor. Het is overigens best mogelijk, dat zij hem wel een adres heeft opgegeven, maar dit aanstonds verlaten heeft nadat zij het document in haar bezit had.

— En de chauffeur?

— Die is zonder enige twijfel in het komplot, al zal hij het natuurlijk gladweg ontkennen.

— Waarom laten wij hem niet aanstonds arresteren? riep Brand woedend.

— Wacht even, zo ver zijn wij nog niet, antwoordde Raffles kalm. Met dergelijke mensen, die waarschijnlijk wel voor hetere wuren hebben gestaan moet men zeer voorzichtig te werk gaan. Wij moeten een of andere list bedenken, want als het document het land uit is

zal het moeilijk nog te achterhalen zijn.

— Maar toen zij het document hadden... waarom hebben zij er dan een fotocopie van gemaakt? vroeg Brand.

— Denkeliijk omdat zij het oorspronkelijke stuk weer op zijn plaats hoopen te brengen, voor de diefstal bemerkte werd. Dan zou een buitenlandse mogendheid kennis dragen van een of ander verdrag, dat wij met een andere staat hadden gesloten, zonder dat wij daar het minste vermoeden van zouden hebben en dat is nog veel erger dan wanneer zulk een stuk openlijk gestolen wordt. In dit opzicht echter moet het plan van de spionnen als mislukt worden beschouwd, want ik hoorde van de huishoudster van Ashton, dat hij een brief heeft achtergelaten aan de minister van Buitenlandse Zaken, die deze onmiddellijk ter hand moest worden gesteld.

— Dus de minister weet op het ogenblik al van de diefstal af? vroeg Brand.

— Dat vermoed ik tenminste.

— Maar dan heeft hij ongetwijfeld aanstonds zijn eigen geheime agenten aan het werk gezet.

— Dat spreekt van zelf, antwoordde Raffles, maar omdat die agenten niet weten wat wij ontdekt hebben, hebben wij veel op hen voor en zal onze hulp hun van groot nut kunnen zijn.

— Wat ben je nu voornemens te doen?

— Allereerst gaan wij naar huis, en laten Henderson de grote Bentley in orde maken. Met een ongelukkige huurauto kan ik niet veel uitrichten. Vervolgens gaan wij naar sir Roger Clutterbuck.

— Wil je hem in het geheim nemen? vroeg Brand.

— Als ik het buiten hem kan stellen, zeker niet. Ik moet echter het een en ander van zijn chauffeur weten, dat gaat niet anders. Als wij die vent eenmaal in handen hebben, zijn wij al heel wat verder.

Op dit ogenblik stopte de taxi voor het hek van de villa in de Cromwellstreet.

Raffles betaalde de chauffeur, gaf de man een ruime fooi en zond hem weg.

Terwijl zij de vestibule doorliepen, vroeg Raffles:

— Uitstekend, dan zullen wij eerst eens zien of wij daarin niets kunnen vinden, dat ons wat op streek helpt.

Zodra zij de bibliotheek bereikt hadden, opende Brand een kast waaruit hij een dik boek vol krantenknipsels nam, terwijl Raffles door de huistelefoon Henderson bevel gaf met een van de snelle Bentley's voor te komen.

— Kijk eens of er in het Engelse parlement, of in de Franse Nationale Vergadering in de laatste tijd geen toespelingen zijn gemaakt omtrent een of andere politieke overeenkomst, zei Raffles tot Brand. Ik ga intussen een en ander in orde maken voor onze onderneming.

Raffles verliet het vertrek en Brand begon vol ijver in zijn register te snuffelen met een blocnoot naast zich.

Juist toen Raffles weer binnenkwam, slaakte Brand een kreet van voldoening.

— Iets gevonden? vroeg Raffles.

— Ik geloof het wel, luister maar eens.

Een paar maanden geleden heeft de minister van Buitenlandse Zaken tijdens de begrotingsdebatten tamelijk duidelijk gezinspeeld op een overeenkomst « met een der continentale grote mogendheden » dat kan dus Frankrijk of Italië, zijn, mogelijk ook België.

— Dan weten wij wat wij weten willen, bevestigde Raffles. De Duitse of Russische regering heeft 't verslag over die debatten natuurlijk ook gelezen en aanstonds besloten dat het voor haar van het grootste belang kon zijn de inhoud van die geheime overeenkomst te leren kennen. Wij moeten dus in die richting zoeken.

Brand zette het register weer in de kast en riep uit:

— Ik ben gereed en geheel tot je dienst. Wij moeten tot iedere prijs voorkomen dat de spionnen de fotocopie van het geheime verdrag buiten ons land brengen, als zij het ten minste al niet gedaan hebben.

Raffles schudde het hoofd.

— Dat geloof ik niet. Zij zullen natuurlijk 't oorspronkelijke verdrag weer op zijn plaats willen terugbrengen, en dat is iets wat niet in een omme-zientje is klaar te spelen, maar toch, wij zullen snel moeten handelen.

Op dit ogenblik werd aan de deur geklopt, en Gaston de kamerbediende trad binnen.

— De auto staat voor, mylord, zei hij.

— Het is goed, Gaston.

— De twee vrienden verlieten de bibliotheek en begaven zich naar hun slaapkamer, waar zij zich van hun revolvers voorzagen.

Henderson stond bij een der portieren, en Raffles vroeg hem zacht:

— Ben je gewapend James?

— Ik kan het tegen een halve compagnie opnemen, mylord, antwoordde de chauffeur trots.

— Waar moet ik u heenbrengen, mylord?

— Eerst weer naar het huis van Sir Roger Clutterbuck, daarna zullen wij wel verder zien.

Even voor Henderson bij het huis in de Pentonville Road stopte, zei Raffles:

— Zie je wel, hoe verbazend slim die spionnen zijn?

— Hoe zo?

— Wel, je hebt mij zelf gisteren nacht gezegd, dat Albion Grove in een der hoogst gelegen wijken van Londen te vinden is. Het huis van Sir Roger staat in een veel lager gelegen stadswijk, het was dus voor de chauffeur zeer gemakkelijk van hier de groene lichtsignalen te zien.

— Wel zeker, dat kan best, riep Brand uit.

De auto was nu nog slechts enige meters van het huis van de pas geadelde koffiehandelaar verwijderd, en Raf-

fles stak al de hand uit om het portier te openen, toen hij zich ineens voorover boog en door de spreekbuis, waarvan het andere einde dicht bij het hoofd van de chauffeur uitmondde, uitriep:

— Stoppen James.

Met een ruk stond de wagen stil.

— Wat is er? vroeg Brand verbaasd.

— Het toeval is ons gunstig, amice. De chauffeur van Sir Roger, Russell is zijn naam, komt daar juist het huis uit.

— Is het die man met zijn zwarte haren en zijn glad geschoren gezicht?

— Precies.

— In het geheel geen Engels type, vind je wel?

— Dat is mij ook aanstonds opgevallen.

Raffles boog zich weer over de spreekbuis en zei:

— James, zie je die man daar ginds op het rechter trottoir, in die groene chauffeursuniform?

Henderson keek even die kant uit en knikte toen bevestigend.

— Goed, volg hem dan op enige afstand en verlies hem vooral niet uit het oog.

Henderson deed wat hem verzocht werd.

— Ik beschouw het als een meevalertje, dat wij er Sir Roger niet behoeven in te halen, zei Raffles tevreden. Bij dergelijke zaken is het gewenst, dat er zo weinig mogelijk personen in betrokken worden.

Russell, de chauffeur van Sir Roger Clutterbuck, scheen zich van geen gevaar bewust te zijn.

Hij liep snel voort, volgde de Pentonville Road, en sloeg toen een tamelijk brede zijstraat in.

— Misschien woont hij hier ergens, merkte Brand op.

— Dat geloof ik niet. Ik meen te hebben begrepen, dat hij bij zijn baas in huis woont. Maar het is best mogelijk, dat die gesluierde dame in deze straat woont, want het is voor hen van belang, dat zij steeds zo dicht mogelijk in elkanders nabijheid zijn.

Eindelijk bleef Russell staan en haalde een sleutel te voorschijn waarmede

hij de huisdeur opende van een vrij groot huis.

— Rijd nog een huis of tien verder, James, zei Raffles snel, zodat die man geen argwaan krijgt.

Raffles en Brand stapten uit en terwijl de auto verder reed, belde Raffles aan.

De deur werd geopend door een net dienstmeisje.

Om haar tong wat los te maken, diepte Raffles een geldstuk uit zijn vestzakje op en hield haar dat voor de neus.

— Dag schat, begon hij vriendelijk, dat is voor jou, als je me alleen maar zeggen wilt of hier een zekere Mr. Russell woont.

Het meisje schudde ontkennend het hoofd.

— Wonen doet hij hier niet, mijnheer, maar hij komt hier vaak om zijn zuster te bezoeken.

— Zijn zuster? Zo zo, woont zij hier al lang?

— Neen, mijnheer, zij is pas een week geleden gekomen.

— Is zij nu thuis?

— Neen, mijnheer, zij is een paar uren geleden uitgegaan.

— Hoe kan haar broer dan in haar woning komen?

— Hij heeft ook een sleutel, mijnheer, antwoordde het meisje, enigszins verbaasd over de wending die het gesprek nam.

— Nu heb ik je nog maar één vraag te stellen, kindlief, zei Raffles. Ik zou namelijk gaarne willen weten waar zich de flat van de zuster van mijn vriend de chauffeur zich hier in huis bevindt.

— Op de derde verdieping, mijnheer, de tweede deur aan uw rechterhand in de gang links van het portaal.

— Derde verdieping, tweede deur rechts van de linkse gang, herhaalde Raffles. Nu nog één ding, Wij zijn familie aan Mijnheer Russell, die pas uit Amerika zijn aangekomen en hem willen verrassen. Als hij terugkomt, mag je volstrekt niet zeggen, dat wij hier zijn. Begrepen?

Het meisje knikte bevestigend en de

beide mannen gingen de trap op.

Op de derde verdieping bleven zij staan.

Er liet zich hier geen geluid horen, en op hun tenen slopen zij de gang in.

Voor de tweede deur rechts gekomen, grepen zij naar hun revolvers.

Raffles bukte zich en keek door het sleutelgat of beter gezegd, hij trachtte dit te doen, maar het was niet mogelijk, daar de sleutel blijkbaar van binnen op het slot stak.

Een ogenblik bedacht hij zich en toen beduidde hij Brand met een wenk zich zo dicht mogelijk naast de deur tegen de muur te drukken.

Vervolgens ging hij terug, liep enige treden de trap af en keerde toen weer naar de deur terug, maar thans zo, dat men daar binnen zijn nadering moest vernemen.

Hij bleef staan, kuchte even, klopte toen bescheiden aan en zei met een hoog stemmetje, dat hij zoëven van het dienstmeisje gehoord had:

— Mijnheer Russell, hier is 'n briefje voor u, en ik moet op antwoord wachten.

Binnen in de kamer werd een stoel verschoven, daarna werd een sleutel in het slot omgedraaid en de deur werd geopend.

— Geef maar hier, bromde de chauffeur, terwijl hij zijn hand door de deurkier stak.

Maar het volgende ogenblik wilde hij ze met een kreet van schrik weer dicht gooien.

In plaats van het dienstmeisje zag hij in de gang een gedaante staan, die allesbehalve op een vrouwelijk wezen leek.

De spion had echter met een sterke tegenpartij te doen.

De twee mannen wierpen zich tegen de deur en stonden het volgende ogenblik in de kamer.

Russell stiet een vloek uit in het zuiverste Duits, dat men ooit gehoord heeft.

Toen gleed zijn hand onder zijn vest naar zijn schouderholster.

Maar Raffles was hem voor.

Hij hoorde hem de loop van zijn eigen

revolver in de ribben en beval op korte toon:

— Geen beweging, of ik schiet je neer als een hond.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zei:

— Bind hem, maar neem hem eerst zijn wapens af.

Brand trad op de Duitser toe en tastte hem af.

Hij haalde een Browning, een vlijmscherp geslepen dolkmes, een zakklantaarn, een stratengids van Londen, een spoorwegboekje en een aantal dicht beschreven vellen papier uit.

— Is dat alles? vroeg Raffles.

— Dat is alles, antwoordde Brand.

— Bind hem dan.

Brand sneed een stuk van het dikke gordijnkoord af en bond hiermede de handen van de spion op diens rug bijeen.

— Zijn voeten ook, zei Raffles.

Toen dit gebeurd was, werd hem een prop in de mond geduwd.

Raffles wierp de man een koele blik toe.

— Ik heb gemerkt dat je een Duitser bent en dat doet mij in zo verre genoeg, dat niet een mijner landgenoten zich heeft schuldig gemaakt aan het feit, waarvoor ik thans genoodzaakt ben geweest, je machteloos te maken.

Hij trad op zijn gevangene toe, maakte snel diens kleren open en zocht naar verborgen zakken.

— Niets te vinden, bromde Raffles, wij zullen de kamer moeten doorzoeken.

Er was echter niets te vinden.

De spion had al hun bewegingen met een spottende honende uitdrukking in zijn ogen gevolgd, welke Brand nu en dan lust deed gevoelen de vent neer te slaan.

— Vergeefse moeite, amice, zei Raffles ten slotte. Het is duidelijk, dat er hier niets is. Zijn medeplichtige zal de stukken onder haar berusting hebben. Maar stil eens. Ik geloof, dat ik voetstappen hoor. Verberg je achter het gordijn. Ik zal de deur wel open doen.

Het volgende ogenblik was Brand achter het dikke gordijn voor een der ramen verdwenen.

Raffles overtuigde zich mog eens snel, dat de doek voor de mond van de spion stevig aangetrokken was en dat hij handen noch voeten kon bewegen en nam toen naast de deur plaats, die hem moest verbergen, totdat de bezoeker of bezoeker zou zijn binnengetreden.

De voetstappen kwamen nader en waren nu op de trap die naar de derde verdieping voerde.

Plotseling klonk er een luid lawaai.

Raffles keek om, en een vloek ontsnapte hem.

De spion had zich zóver, met stoel en al vooruit weten te bewegen, dat hij met zijn voeten de tafel kon bereiken, welke hij met een krachtige schop had omgegooid, blijkbaar met het doel, zijn naderende medeplichtige te waarschuwen.

Inderdaad, onmiddellijk hielden de voetstappen op.

Het volgende moment verwijderden zij zich met grote snelheid.

— Vervloekt. Die meid zal ons nog ontsnappen, riep Raffles. Kom mee, Charles.

— En die vent hier? vroeg Brand.

— Die zal niet weglopen. Ik zal direct de politie opbellen.

De beide vrienden stormden de trappen af.

Beneden hen hoorden zij nog vlugge voetstappen zonder twijfel afkomstig van de spionne, die terecht begrepen had, met een door jarenlange praktijk geoeffend instinct, dat er in haar flat iets niet in orde was.

Meens hoorden zij hoe de straatdeur werd geopend, die dadelijk daarop met een harde slag weer dichtviel.

Zij bereikten de vestibule, juist toen het dienstmeisje van zoëven met een verschrikt gezicht te voorschijn kwam.

— Luister eens goed naar wat ik zeg, lieve meid. Die Russell is een Duitse spion. Hij ligt boven stevig gebonden in zijn kamer. Bel direct de politie op opdat zij hem komen halen. Noem daarbij de naam van Lord William Aberdeen. Wij hebben geen tijd om het zelf te doen, want wij moeten die vrouw achterna. Zij is nog geen tien seconden de deur uit.

Zonder verder tijd te verspillen, snel-

den de twee mannen de deur uit, en zagen juist, hoe de spionne een eind verder in een auto stapte, die direct wegreed.

Raffles liet een triomfantelijk lachje horen.

— Het is een taxi riep hij uit. Zij kan ons nu niet meer ontsnappen. Onze auto is veel sneller. Vooruit, Charles. Op jacht. Het geldt het belang van ons land.

De beide mannen wierpen zich in de auto, die hen wachtte.

Henderson had zijn post achter het stuurwiel niet verlaten.

— Die taxi achterna, James, riep Raffles hem toe. Wij moeten dat beroerde vehikel over tien minuten hebben ingehaald.

— Met gemak, mylord, antwoordde Henderson.

De achtervolging begon maar nauwelijks een kilometer ver voelden de twee mannen dat de wagen langzamer begon te lopen.

— Wat is er aan de hand, James? vroeg Raffles door de spreekbuis.

Henderson maakte een wanhopig gebaar.

Het volgende ogenblik stond de auto stil.

Henderson stapte af, liep snel om de wagen heen en kwam toen naar het portier, met een verschrikt gezicht en riep:

— Er is een band leeggelopen, mylord, riep hij uit. Ik durf zo niet verder.

— Alle duivels. Dat moet die vrouw gedaan hebben. Zij zal wel begrepen hebben, dat deze wagen niet bij toeval naast het trottoir geparkeerd stond.

— Breng zo gauw als je kunt het reservewiel aan, James, zei Raffles. Wij zijn hier in de buurt van een hulppostkantoor, geloof ik.

— Wat wil je daar doen? vroeg Brand.

— Naar alle stations van Londen telegraferen, voor het geval die meid de stad per trein mocht willen verlaten. Wacht mij hier en help Henderson een handje, ik ben aanstonds terug.

Raffles snelde weg en Henderson en Brand begonnen met vereende krachten de nu geheel leeggelopen band te ver-

vangen door het reservewiel.

Juist toen zij hiermede klaar waren, kwam Raffles weer terug.

— Alle stations zijn nu gewaarschuwd, zei Raffles. Aan de loketten zal nauwkeurig worden acht geslagen op alle reizigers. Die maar enigszins verdacht zijn, zullen worden aangehouden.

— Heb je gezegd waar het om ging?

— In grote trekken, tenminste. Dat was onvermijdelijk. Klaar, James?

— Ja, mylord, antwoordde Henderson.

— Ingestapt dan en rijd zo snel je kunt naar de Downingstreet. Wij moeten de minister van buitenlandse zaken van alles op de hoogte brengen.

HOOFDSTUK V

DE JACHT OP DE SPIONNEN

Toen de auto stopte voor de grote deur van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, sprong Raffles uit de auto en zei:

— Wacht hier op mij, Charles, ik zal niet zo lang wegblijven.

Daarop trad hij het grote gebouw binnen en vulde het bezoekformulier in bij de portier.

De portier gaf het formulier aan een bode en verzocht Raffles de man te volgen.

Deze bracht hem naar een wachtkamer en enkele ogenblikken later stond Raffles tegenover de minister.

Deze verzocht zijn bezoeker plaats te nemen en ging zelf aan zijn schrijfbureau zitten, dat met een stapel papier bedekt was.

— Mag ik weten wat u tot mij voert? vroeg de minister. Het betreft een ernstige zaak, niet waar?

— Een zeer ernstige zaak, excellentie. Misschien is het belang van ons land er mee gemoeid.

— Wat zegt gij daar? riep de minister verschrikt uit. Vertel het mij onmiddellijk, wat ik u verzoeken mag.

— De dood van Andrew Ashton is u zeker ter ore gekomen? vroeg Raffles.

— Inderdaad, het treurig geval is mij een uur geleden medegedeeld, mylord.

— Hebt gij enige reden om te ver-

moeden wat hem tot die daad kan hebben gebracht, Excellentie?

— Volstrekt niet, mylord.

— Dan zal ik het u zeggen. Ashton heeft in een aanval van wanhoop zelfmoord gepleegd, omdat hij zich heeft laten verstrikken in de netten van een vrouwelijke spion, die hem gisteravond een document heeft weten te ontfutelen, bevattende een overeenkomst hetwelk ons land waarschijnlijk onlangs met een der mogendheden van het vaste land heeft gesloten.

De minister was half uit zijn stoel opgestaan en keek Raffles met verschrikte ogen aan.

— Dat zou niets minder dan een ramp zijn, zei hij op hese toon. Ik behoef er tegenover een man zoals gij zijt, geen geheim van te maken, dat wij inderdaad niet lang geleden een tractaat hebben gesloten met een continentale mogendheid. Aan Ashton was de taak toevertrouwd van dat verdragsontwerp en definitief afschrift te maken. En gij zegt dat het gestolen zou zijn?

— Ik kan er, helaas, niet aan twifelen, Excellentie.

— Maar hoe weet gij dat, of waarom denkt gij dat?

— Dat zal ik u zeggen, Excellentie.

En nu deelde Raffles in korte woorden mede, wat hij ontdekt had en wat hij reeds had gedaan om de dieven van het

geheime tractaat in handen te krijgen.

Toen hij uitgesproken was stond de minister op, kwam naar hem toe en drukte hem krachtig de hand.

— Gij hebt u als een waar Engelsman gedragen, mylord, en het land is u veel verplicht.

Raffles hief afwerend de hand op.

— Het land is mij nog niets verplicht, Excellentie, want mijn pogingen hebben gefaald. Ik vraag u echter verlof met de politie te mogen medewerken om te trachten de dievegge nog in te halen.

— Van ganser harte, mylord, riep de minister uit. Zeg mij slechts wat gij meent te moeten doen, want ik wil u wel bekennen dat ik op het oogenblik mijn zenuwen geen baas ben. Het duizelt mij.

Raffles dacht even na en zei toen:

— Ik wil mij allereerst overtuigen of het bewuste document inderdaad uit het bureau van Ashton verdwenen is.

— Niets is gemakkelijker, mylord, hernam de minister. Wees zo goed mij te volgen.

De minister ging Raffles door enige brede gangen voor naar een tamelijk groot vertrek.

— Dit was de werkkamer van Andrew Ashton, zei de minister. Daar ginds staat zijn bureau.

Raffles trad op het meubel toe, klapte het blad op en keek de minister verwonderd aan.

— Open, riep hij uit.

— Dan moet het document wel gestolen zijn, zei de minister op gedempte toon. Ashton was gewend zijn schrijftafel volgens voorschrift af te sluiten voor hij heen ging.

Raffles onderzocht verschillende laden en haalde ten slotte een gele dienst-enveloppe te voorschijn die met een lakzegel gesloten was.

— Is dit het verdrag misschien? vroeg hij, terwijl hij het couvert omhoog hield.

— Ja, riep de minister opgewonden uit. Dat zal het stuk zijn.

— Mag ik het couvert even zien? vroeg Raffles.

— Toch niet de inhoud? vroeg de minister enigszins ongerust.

— Neen, Uwe Excellentie, dat is niet nodig, antwoordde Raffles. Ik wil mij alleen overtuigen of de enveloppe en het lakzegel ongeschonden is.

— Alstublieft, zei de minister, het couvert overhandigende.

Raffles onderwierp de enveloppe aan een grondig onderzoek en zei toen:

— Er valt niet aan te twijfelen, excellentie, deze enveloppe is opengemaakt en later door een bekwame hand weer gesloten.

De minister uitte een kreet van schrik.

— Maar dan is alles verloren, mylord, riep hij uit.

— Er is nog niets verloren, tenzij de dieven Duitsland al hebben kunnen bereiken.

— Maar als zij van het stuk een fotocopie gemaakt hebben, mylord, dan hebben zij toch ook van de inhoud kennis moeten nemen.

— Daar ben ik niet bevreesd voor, excellentie. Spionnen moeten natuurlijk zeer snel werken als zij willen dat hun daden onopgemerkt blijven. Zulk een groot verdrag moet bestudeerd worden. Daar zijn enige dagen mede gemeoid. Maar nu iets anders. Als het niet te veel moeite kost zou ik wel eens willen weten op welke manier het document weer op zijn plaats is gelegd.

— Dat is gemakkelijk na te gaan, mylord, zei de minister.

Hij drukte op een belknop en even later trad er een bode binnen.

— Hudson vroeg de minister, is hier vandaag iemand in dit vertrek geweest?

De bode dacht even na en antwoordde toen:

— Niemand anders dan een electricien, excellentie.

— Mag ik een vraag stellen, excellentie? vroeg Raffles haastig.

— Ja zeker, mylord, antwoordde de staatsman.

Raffles wendde zich tot de bode en vroeg:

— Hoe zag die electricien er uit?

— Het was een jonge, knappe man, mylord, antwoordde de bode. Hij had een bleek gezicht, met zo'n dun streep-snorretje, en helemaal geen werkhanden.

— Dat verwondert mij niet, hernam

Raffles droog, want die electricien was een vrouw.

— Een vrouw? mompelde de bode verslagen.

— Hoe lang is die electricien hier geweest? vervolgde Raffles.

— Hoogstens een kwartier. Er moest een schakelaar verwisseld worden.

— Heeft hij onder toezicht gewerkt?

— Ik ben bijna voortdurend in de kamer geweest, mylord.

— Bijna, dus niet onafgebroken?

— Ik werd aan de telefoon geroepen, maar ik ben zeker niet meer dan drie minuten weg geweest.

— Het is duidelijk, zo wendde Raffles zich met gedempte stem tot de minister. Wij hebben hier te doen met een wel overlegd komplot. Gedurende de tijd, waarop de bode aan de telefoon stond, heeft de zogenaamde electricien het couvert weer op zijn plaats gelegd, maar waarschijnlijk is Hudson eerder teruggekomen dan de spionne verwachtte, zodat zij geen tijd vond het bureau weer op slot te doen.

— Hoe kwam je er dan toe, Hudson, om die electricien hier te laten? riep de minister toornig uit.

— Wel, uwe excellentie, ik wist, dat er een schakelaar defect was, stotterde de man; hij kwam namens de firma die steeds onze leidingen naziet en liet mij zijn werkkaart zien.

Nu kwam Raffles tussenbeide.

— Ik geloof niet dat de bode blaam kan treffen, excellentie, zei hij zacht tot de minister. De Duitsers kunnen er prat op gaan, dat zij een leger spionnen hebben, die voortreffelijk geoëfend zijn en voor wie ondernemingen als deze slechts kinderspel zijn.

— Hudson kan nu wel gaan, niet waar mylord? vroeg de Minister.

— Ja, uwe excellentie, ik weet alles wat ik weten wil.

Zodra de bode het vertrek verlaten had, hernam Raffles:

— Ik geloof wel, Uwe Excellentie, dat het tijdperk der beraadslagingen voorbij is, wij zullen nu in actie moeten komen. Ik zou u in overweging willen geven aanstonds de politie van het gebeurde in kennis te stellen en niet alleen de Lon-

dense, maar vooral die van de plaatsen aan de Oostkust van ons land, waar scheepsgelegenheid is naar Frankrijk, België of Holland. De politie in die grote havensteden moet op haar beurt haar collega's in de naburige kustplaatsen, hoe klein ook, inlichten, daar het volstrekt niet onmogelijk is dat de spionnen beschikken over een zeewaardige motorboot. En verder moet de Interpol ingeschakeld worden.

— Gij hebt gelijk, mylord, ik zal uw raad opvolgen, riep de minister uit, die zijn zakdoek had te voorschijn gehaald en daarmee voortdurend zijn voorhoofd bette. Wij moeten, wat het ook kost, het geheime document terug hebben, want de gevolgen zouden rampzalig zijn, als zijn inhoud bekend werd bij een andere staat, die ik niet noemen zal. Ik mag immers op u rekenen, mylord?

— Ik stel mij geheel en al tot uw dienst, excellentie; gij kunt over mijn auto's, mijn motorboten en als het nodig is, ook over mijn vliegtuigen beschikken.

— Nu, de hemel geve dat het zo ver niet behoef te komen.

De twee heren hadden nu het kabinet van de minister weer bereikt.

Zijn excellentie sloot het verdrag zorgvuldig weg in zijn eigen brandkast en een ogenblik later vlogen langs duizenden telegraafdraden de bevelen van de minister naar alle windstreken.

Nog geen twintig minuten later waren alle stations in Londen van een kleine politiemacht in burgerkleden voorzien en hadden alle havenautoriteiten tot in de kleinste plaatsjes aan de Oostkust van Engeland toe, strenge bevelen gekregen om alle schepen die uitvoeren, zelfs de kleine vissersvaartuigen aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Raffles had dit alles niet afgewacht.

Voor de minister 't telefoontoestel in de hand nam, om zijn bevelen te geven, had hij afscheid genomen om op eigen hand zijn onderzoek voort te zetten.

Toen hij buiten kwam, begon de schemering te vallen, en eerst nu bemerkte Raffles aan het gerommel in zijn maag, dat de hartstocht van de jacht hem geheel had doen vergeten dat zijn lunch er

bij was ingeschoten.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge en zei toen tot de chauffeur:

— Eerst naar huis, James, om een stukje te eten. Je moet de vliegma- chine eens goed nazien, want het is niet onmogelijk dat wij het toestel toch nog nodig hebben.

— Waarom? vroeg Brand, als er naar alle stations getelefoneerd is, kunnen zij toch onmogelijk de stad verlaten?

— Ik zie dat je nog maar weinig met Duitse spionnen te doen hebt gehad, amice. Ik verzeker je, dat die nog wel andere middelen weten om uit een stad als Londen te komen.

Binnen tien minuten waren zij thuis en terwijl Gaston zich beijverde een eenvoudige maaltijd te bereiden en Henderson de vliegma- chine van de Grote Onbekende in gereedheid ging brengen, bestudeerden Raffles en Brand een grote kaart van Engeland.

Plotseling slaakte de jonge man een kreet.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Ik denk aan Russell.

— Dat is waar ook, replicerde Raffles. Ik was de vent totaal vergeten; hij bevindt zich nu in handen van de politie. Het is dom, dat wij daar niet eerder aan gedacht hebben; wie weet welke kostbare inlichtingen hij ons over zijn medeplichtige kan verschaffen.

Hij snelde naar een kast, nam er een dik adresboek uit en zocht daarin het nummer op van het politieposthuis, dat het dichtst in de buurt van de Grosvenor- streeet was.

Brand luisterde vol spanning, maar werd er niet veel wijzer door, daar hij de antwoorden niet verstond, maar een blik op het gelaat van zijn vriend, zei hem dat de berichten alles behalve gunstig waren.

Raffles hing met een moedeloos ge- baar de hoorn weer aan de haak.

— Wat is er? vroeg de jongeman onge- rust.

— Wat er is? Toen de politie kwam om Russell te arresteren, was de vogel gevlogen. Hij had waarschijnlijk het gordijnkoord waarmee je hem gebon- den had, weten stuk te krijgen door

het heen en weer te wrijven tegen een of ander ijzeren voorwerp.

— Wat een strop, riep Brand teleur- gesteld uit.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ja, maar het is gedeeltelijk onze eigen schuld. Het geeft niet of wij hier nu staan te jammeren; wij moeten han- delen. En om te handelen moeten wij een gevulde maag hebben, aan tafel dus.

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, waar het middagmaal hen wachtte, dat zij alle eer aandeden.

— Heb je de minister verzocht om je onmiddellijk in te lichten als de spionne aan een der stations gevat wordt?

— Zijne excellentie was zo vriendelijk om mij dat te beloven, zonder dat ik er om vroeg, maar daarop reken ik in het geheel niet.

— Je denkt dus niet dat de spionnen Londen per trein zullen verlaten, om te trachten Dover of een andere haven te bereiken?

— Dat lijkt mij inderdaad zo goed als uitgesloten. Stel je zelf maar eens in hun plaats. Zij maken zich meester van een geheim document, maken er een fo- to-copie van en brengen het origineel daarna weer op zijn plaats. Maar, dit alles is niet onopgemerkt gebleven, zoals maar al te spoedig blijkt. Een der spionnen wordt overvallen en weet num- mer twee bijtijds te waarschuwen, op het ogenblik dat deze met de copie van het verdrag aankomt. Zij zijn dus op hun hoede. Zij weten dat iemand van hun daden op de hoogte is en natuur- lijk direct de politie in de arm heeft genomen, en zouden zij dan met die wetenschap zo dom zijn om naar een station te gaan, en de kans lopen, ge- grepen te worden? Neen amice, dan waren het geen goede spionnen.

— En hoe komen zij het Kanaal over?

— Zeker niet met een passagiersboot. Zij zullen wel een eigen motorboot tot hun beschikking hebben.

— En wat kunnen wij intussendoen?

— Voorlopig, helaas, niets anders dan afwachten of wij bericht van de politie uit een der havenplaatsen krijgen.

De beide vrienden beëindigden hun

maaltijd onder de overweging der kansen, welke de spionnen hadden om ongemerkt uit Londen weg te komen.

Het was bijna negen uur en reeds lang donker, toen er op de deur geklopt werd en Henderson binnentrad.

— De vliegmaschine is in orde, mylord, kwam hij melden.

— Goed, James, antwoordde Raffles. Je moet er op tellen, dat, als we gaan, je meegaat, want ik weet volstrekt niet wat ons te wachten staat. Steek je revolvers bij je en neem ook een paar dozijn van onze kleine handgranaten mee. Misschien kunnen zij wel te pas komen. Je hebt toch het tweede stel schroeven weggenomen, ging hij voort, zoals ik je opgedragen heb? Wij hebben ze thans niet nodig, en de machine mag slechts zo weinig mogelijk in uiterlijk afwijken van een gewoon vliegtuig.

— Het is in orde, mylord, luidde het antwoord. Ik heb de schroeven voor de vertikale beweging gedemonteerd.

— Goed James, houd je dan gereed.

De chauffeur vertrok en Raffles begon met grote stappen het vertrek op en neer te lopen.

Het wachten matte hem meer af dan het zwaarste werk zou hebben kunnen doen.

Ieder ogenblik meende hij de telefoon te horen gaan, maar alles bleef stil. Zo verstreek een vol uur.

Toen maakte Brand de opmerking:

— Een half uur geleden is de trein naar Dover vertrokken en die naar Cheerness is al een uur geleden weg.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zeg je toch dat er geen kwestie

van een trein is, riep hij ongeduldig.

— Weet je wat je wel doen kon? ging Brand voort. Als je Sir Roger Clutterbuck eens opbelde en hem vroeg of die niets naders van zijn verdwenen chauffeur gehoord heeft?

Raffles trad besluiteloos op het telefoontoestel toe.

— Wat zou hij mij eigenlijk kunnen vertellen? mompelde hij. Dat Russell is teruggekomen is natuurlijk uitgesloten.

— Probeer het toch maar eens, wie weet wat je te horen krijgt.

Raffles nam de hoorn van de haak en draaide een nummer.

Het volgende ogenblik was hij met Sir Roger in gesprek.

Hij had nog nauwelijks enkele woorden in het toestel gesproken of Brand hoorde hem een kreet van woede slaan.

— Wat er gebeurd is? De auto van Sir Roger Clutterbuck is een half uur geleden uit de garage gestolen.

— Dat is sterk, riep Brand uit. Weet hij door wie?

— Door wie anders dan door Russell, die nog altijd de sleutel van de garage bij zich droeg, riep Raffles droog. Ja, wij hebben met een sterke tegenpartij te doen.

— Maar wat moeten wij doen? riep Brand wanhopig uit.

— Wachten, antwoordde Raffles kalm. Er zit niets anders op. De kleur van de auto is nogal opzichtig, en het kan nu onmogelijk lang meer duren of de politie zal hen wel ergens aanhouden.

HOOFDSTUK VI

HET LUCHTGEVECHT

Raffles stelde zich direct in verbinding met de Minister van Buitenlandse Zaken om deze de verdwijning mede te delen van de auto uit de garage van Sir Roger Clutterbuck.

Daar het thans geen doel meer had om de stations te laten bewaken, werden de posten daar tot op enkele manschappen na verminderd.

Naar alle kuststeden werden nogmaals dringende orders gezonden, evenals naar alle plaatsen aan de weg van Londen naar Dover, naar Southend, naar Cherness en naar enige andere voorname havensteden.

En de rest moest men maar aan het toeval overlaten.

De spionnen hadden een grote voor­sprong; zij beschikten over een snelle auto, de duisternis was gevallen, en de politie tastte volkomen in het duister wat aangaat het eindpunt van hun reis.

Ook van de plaats, van waaruit zij Engeland hadden verlaten wist men niets af. Aan de oostkust van Engeland bevinden zich honderden kreken en inhammen waar een motorboot zonder dat iemand het ziet voor anker kan gaan en zee kan kiezen.

Het was zelfs ook mogelijk dat handlangers van de spionnen met een boot een eindwegs een der talloze kleine riviertjes waren opgevaren en zich daar ergens hadden verscholen.

Het viel Brand moeilijk zijn kalmte te bewaren.

Telkens schrok hij op, menende de telefoon te horen gaan.

Dit was ook wel enkele keren het geval, maar telkenmale was het slechts om Raffles mede te delen, dat er nog niets ontdekt was.

Maar eindelijk, 't was toen omstreeks half één in de nacht, ging de bel van de telefoon opnieuw over, en toen was het raak.

Raffles, die met de handen op de rug als een tijger in zijn kooi had heen en weer gelopen, nam de hoorn van de haak.

Brand, die hem geen ogenblik uit het oog had verloren zag hoe het gelaat van zijn vriend ophelderde.

Hij hoorde slechts enkele woorden, die alles of niets konden betekenen en zag hem daarop naar de huistelefoon snellen.

Handenwrijvend kwam hij naar Brand toe en riep:

— Alles is nog niet verloren. Ik weet nu tenminste waar zij zijn. De Minister van Buitenlandse Zaken heeft mij zoëven mede gedeeld, dat de kustwacht van Broadstairs ongeveer tien minuten geleden een vlieg­machine heeft zien opstijgen van onbekend model.

— Dat is sterk, riep Brand uit.

— Ja, Charles, het is ongetwijfeld een brutaal stukje. Waarschijnlijk zijn de spionnen daar geland in een donkere nacht, of misschien hebben handlangers die machine wel voor hen overgebracht.

— Waar ligt Broadstairs ergens?

— Enkele kilometers ten noorden van Ramsgate, aan de Oostelijke uithoek van Kent.

— Maar Edward, riep Brand uit, denk je hen dan nog te kunnen inhalen. Zij zullen natuurlijk koers zetten naar Duitsland.

— Proberen, Charles, proberen, riep Raffles uit. Hun machine kan niet zo snel vliegen als de mijne. Zij kiezen natuurlijk de kortste weg, en daar de

kortste weg een rechte lijn is, kunnen zij mij onmogelijk ontgaan. Zij vliegen over het Nauw van Calais, dan waarschijnlijk over Oostende, Antwerpen, Arnhem, Hannover en zo naar Oost Berlijn.

— Hoeveel bedraagt de afstand van de Engelse havenplaats naar Oost Berlijn in rechte lijn?

— Ongeveer 900 kilometer, dat wil zeggen dat wij met gemak binnen drie uur van Londen naar Berlijn kunnen vliegen.

— Maar Edward, ging Brand voort, die nog niet overtuigd was, het is nu een uur. Over drie uur gaat de zon op; in ieder geval zullen wij dus de machine pas boven Duitsland kunnen achterhalen.

— Wat zou dat? vroeg Raffles, terwijl hij zijn ogen strak op het gelaat van Brand vestigde.

— Wat dat zou? Maar mijn hemel, je kunt daar toch geen luchtgevecht gaan leveren?

— Ik zie niet in waarom niet, zei Raffles. Er is mij alles aan gelegen om de fotocopie van het document in handen te krijgen en je mag er ook wel op rekenen dat de spionnen van hun kant heus niet zullen aarzelen om ons neer te schieten, als zij er kans toe zien.

Op dit ogenblik trad Henderson het vertrek binnen na op de deur te hebben geklopt.

Hij was gekleed in een lederen aviateurs kostuum en droeg nog twee dergelijke pakken over de arm.

— Zijn de geweren in de vliegmachine geladen, James? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, voor ons ieder een. Er staat bovendien een kist patronen in en nog een andere met handgranaten.

— Nu dan zijn wij goed voorzien, riep Raffles uit. En nu direct starten want wij hebben geen tijd meer te verliezen. Onderweg kunnen we wel wat eten.

— Ik heb tenminste voor alles gezorgd zei Henderson, wiens gezicht glunderde bij het vooruitzicht op de jacht, waaromtrent Raffles hem reeds een en ander had medegedeeld.

De beide vrienden hadden nu het lederen kostuum geheel dichtgeknoopt en begaven zich naar het park achter de

villa.

Het was een heerlijke zomernacht en de sterren twinkelden aan de donkerblauwe hemel.

In het midden van een groot gazon, dat bijna overal door hoog geboomte omringd was, was de «Duivel der Lucht» de wonderbaarlijke vliegmachine, door Raffles uitgevonden en met behulp van zijn beide vrienden gemonteerd.

De onderdelen waren een voor een uit het geheime laboratorium, dat zich onder het tuinhuis bevond, naar boven gebracht via een flauw hellende tunnel, die van de werkplaats naar de begane grond voerde en uitkwam in een dicht bosje, terwijl de uitgang zorgvuldig verborgen was onder een geheel met aarde en gras bedekt houten luik.

Op het eerste gezicht onderscheidde de «Duivel der Lucht» zich slechts weinig van andere vliegmachines, maar bij meer nauwkeurige waarneming bleek de bouw toch aanzienlijk af te wijken van die van andere machines.

De romp was van aluminium, in de cockpit konden de drie mannen gemakkelijk plaats nemen.

Het verwonderlijkste van deze machine echter was, dat zij niet gedreven werd door een benzinemotor, maar door een electromotor, een uitvinding van Raffles welke hij tot dusver zorgvuldig had weten geheim te houden.

Het toestel had een kruissnelheid van bijna vierhonderd kilometer per uur, hetgeen in die dagen bijna fabelachtig was.

Raffles overtuigde zich nog eens dat alles in orde was en klom toen in de cockpit.

Henderson en Brand volgden hem.

De jongeman nam naast hem plaats, terwijl Henderson het met de achterbank voor lief moest nemen.

De zitplaatsen waren echter zodanig ingericht dat zij door de ruggen daarvan neer te klappen een voortreffelijke slaapplaats konden vormen.

Kussens, dekens en andere benodigheden bevonden zich in een bergruimte achter in de cockpit.

Daar bevond zich ook de elektrische kookplaat, waardoor het mogelijk was

een eenvoudige maaltijd te koken.

Ten slotte bevond zich nog een weinig verder het toestel voor draadloze telegrafie door middel waarvan de luchtreizigers voortdurend in verbinding met de aarde konden blijven.

Juist toen Raffles de hefboom overhaalde welke de electromotor en daarmee de schroeven in beweging bracht, liet een kerkklok in de buurt een korte galm horen.

Het was kwart over één.

De achtervolging van de spionnen had een aanvang genomen.

Aanstands schoot het toestel met grote snelheid over de startbaan, en reeds vijf meter verder waren de wielen van de grond en steeg de « Duivel der Lucht » schuin en pijlsnel in de nachthemel omhoog.

De electromotor maakte zo weinig geraas, het toestel werd zo snel opgetrokken en het park was bovendien zo uitgestrekt, dat er geen vrees behoefde te bestaan dat het vertrek zou zijn opgemerkt.

Binnen enkele minuten had de vlieg-machine een hoogte van 500 meter bereikt.

Raffles kon zich nu beter oriënteren en stuurde de machine in rechte lijn over de oostelijke wijken van de wereldstad.

Binnen een kwartier, en steeds hoger stijgend had de « Duivel der Lucht » Londen achter zich gelaten.

Raffles hield op Woolwich aan, de oostelijke voorstad van Londen. Vlak voor zich boven het instrumentenbord bevond zich een kaart van het zuidoostelijk gedeelte van Engeland, die de graafschappen Surrey, Sussex en Kent omvatten.

Raffles echter had reeds zo vaak over deze streken gevlogen, dat hij deze kaart

eigenlijk niet nodig had.

Het was trouwens voldoende op het kompas te vliegen en steeds in oostelijke richting, een weinig noordwaarts.

Door de snelheid tot het uiterste op te voeren had Raffles binnen 25 minuten de afstand afgelegd tot Broadstairs.

De maan verbleekte reeds en het begon in het oosten wat lichter te worden, toen de reizigers boven het gerucht van de schroef uit, het dof gebeuk der golven hoorden, die te pletter sloegen op de krijtrotsen van Englands oostkust.

Reeds enige tijd te voren had Brand zich draadloos in verbinding gesteld met de kustwacht.

Henderson keek vol aandacht naar het knetterende blauwe vonkje dat telkens onregelmatig oversprong.

— Werkt het goed, mijnheer Brand? vroeg hij, toen de jongeman het toestel verliet.

— Voortreffelijk, James, antwoordde Brand.

Hij wendde zich tot Raffles en riep hem in het oor:

— Het vliegtuig der spionnen is nog beschoten door een paar kruisers, maar vruchteloos, want het was te donker om iets te onderscheiden.

Nog terwijl Brand zijn rapport uitbracht, was de « Duivel der Lucht » over de kustlijn gevlogen en bevond zich nu boven het Pas de Calais.

Langzamerhand werd het lichter.

Het was in het hartje van de zomer en reeds om twee uur zou het mogelijk zijn op tamelijk verre afstand een en ander te kunnen onderscheiden.

Toen de vlieg-machine boven Oosten-de zweefde en gedurende enkele ogenblikken het strand volgde, begonnen de ochtendnevelen juist op te trekken.

De machine bevond zich thans op ongeveer tweeduizend meter hoogte en de

spoorlijn van Oostende naar Brugge was ternauwernood zichtbaar.

Toen de oude Vlaamse stad in het gezicht kwam, zagen de luchtreizigers boven de Oosterkim het eerste gouden randje van de zonnescijf.

De aardbewoners echter die zich tweeduizend meters lager bevonden, zagen nog pas een schemerig licht in het oosten doordringen.

Daar Raffles Antwerpen zo gauw mogelijk wilde bereiken, liet hij de spoorbaan links liggen en hield recht op St. Nikolaas aan.

Toen de « Duivel der Lucht » over de grote scheldestad vloog, die nog in diepe rust verzonken scheen te zijn, was de zon al in haar glorie opgekomen.

Dat was zij althans voor de luchtreizigers, want nog altijd heerste op de aarde een blauwachtige schemering, die echter langzamerhand moest wijken voor het doorbrekende zonlicht.

Brand had zijn kijker te voorschijn gehaald, bracht het instrument aan zijn oog en zocht de oostelijke gezichtseinder af.

De achtervolgers ontdekten echter nog niets van de spionnen, hetgeen ook niet te verwonderen was, daar deze bijna een uur voorsprong hadden, toen zij uit Broadstairs vertrokken.

Over het zuidoostelijke gedeelte van Brabant vliegend, over Helmond, en Bakel en vervolgens het noordelijk gedeelte van Limburg overstekend, bereikte Raffles de Duitse grens ter hoogte van Kevelaar.

Het klokje op het instrumentenbord stond op half drie.

Bij Oberhausen stak de « Duivel der Lucht » de Rijn over, terwijl de machine tot op een hoogte van 500 meter was gestegen.

Van hier volgde hij gedurende enige

tijd de spoorlijn naar Dortmund.

Brand begon zich enigszins ongerust te gevoelen, en zocht voortdurend de horizon met zijn kijker af.

Plotseling voelde hij hoe Henderson hem op de schouder klopte.

Hij wendde zich om, en zag dat de chauffeur met half dichtgeknepen ogen keek naar een punt in de verte.

— Mag ik die kijker eens, mijnheer Brand? vroeg hij.

De jongeman overhandigde hem het instrument, daar hij wist welk een scherpe blik Henderson had.

De chauffeur bracht de kijker aan het oog, scheen enige tijd te zoeken en riep toen uit:

— Daar zijn zij, mijnheer Brand.

Hij wees met uitgestrekte hand naar een punt in de verte, voor het blote oog nauwelijks zichtbaar.

Brand nam de kijker over en tuurde er ingespannen door, maar het duurde enige tijd alvorens hij het kleine zwarte punt aan de hemel had ontdekt.

Toen hij het eindelijk had gevonden uitte hij een kreet van opwinding en vreugde.

Hij wees recht vooruit naar de bewegelijke stip en riep Raffles toe:

— Daar zijn zij, Edward.

Een tevreden uitdrukking kwam op het gelaat van de Grote Onbekende.

Hij wist nu dat de spionnen hem niet meer zouden ontkomen.

Hij was desnoods bereid zijn leven te geven, teneinde te beletten, dat de inhoud van het document in handen der Oostduitse regering zou raken.

Wel was hij een inbreker, een paria, die allen met verachting van zich af zouden stoten, die hem nu als Lord Aberdeen op de handen droegen, maar hij was en bleef Engelsman.

Hij omvatte de stuurknuppel met vas-

te hand, wijzigde de koers een weinig, liet het toestel nog wat stijgen, teneinde boven de achtervolgde machine te kunnen komen en gaf nog meer gas.

De stip aan de horizon werd langzaam maar zeker groter.

Het was nu drie uur en klaarlichte dag.

Men bevond zich thans ongeveer ter hoogte van Salzkotten, aan de spoorweg van Lippstadt naar Paderborn gelegen.

Als alles goed ging, kon men het toestel der spionnen binnen een kwartier hebben ingehaald.

Achterin de cockpit was Henderson bezig met het nazien der geweren welke hij vervolgens onder het bereik van Raffles en diens vriend plaatste.

Hij zelf hield eveneens een der verdragende geweren gereed.

De afstand tussen de achtervolgde machine en de «Duivel der Lucht» werd nu snel kleiner.

Het was reeds mogelijk met het blote oog de vorm van de Duitse machine te onderscheiden.

Het was een Messerschmidt van grote afmetingen, en schuins achterwaarts gebogen draagvlakken in de vorm van uitgespreide vleugels.

Het was waarlijk een mooi gezicht de grote mechanische vogel daar in het diepe blauw van de zomerhemel te zien zweven, blijkbaar niet bewust van het dreigende gevaar.

Maar waren de inzittenden zich werkelijk niet bewust, dat zij door een vijand achtervolgd werden?

Het kwam Raffles voor, alsof de machine voor hem nu eens haar vaart versnelde, dan weer eensklaps dook, even vlug weer steeg en alle moeite scheen te doen een der ijle, witte wolkjes op te zoeken, die hier en daar aan het uitspansel dreven, om zich daarin te ver-

bergen.

Maar Raffles was als een sperwer, die een duif achtervolgt, en liet zijn prooi niet meer los.

De afstand werd nu iedere seconde kleiner, en aldra konden de drie mannen de gestalten der inzittenden onderscheiden.

Het stond nu ook vast dat de achtervolgden op hun beurt hun tegenstanders hadden opgemerkt.

Het toestel dook eensklaps en scheen een poging te willen doen, te landen.

Maar Raffles was op zijn hoede.

Hij greep de hefboom van het hoogtestuur en aanstonds gierde de «Duivel der Lucht» in een vervaarlijke duikvlucht omlaag en schoot als een haai onder het Duitse toestel door, dat niet anders kon doen, dan snel weer stijgen, wilde het niet in botsing komen met de vreemde machine.

Het was als een angstige duif, die voor de havik vlucht.

Het trachtte door allerlei manoeuvres aan zijn achtervolger te ontkomen, zwenkte, draaide, beschreef de gevaarlijkste bochten, liet zich vallen om dadelijk weer te stijgen, draaide in korte spiralen omlaag... niets hielp.

Onverbiddelijk volgde de «Duivel der Lucht» al die bewegingen, zonder dat het de bestuurder enige moeite scheen te kosten.

De twee vliegtuigen waren elkander onder deze dollen wendingen tot op honderd meter genaderd en nu en dan was de afstand nog kleiner.

Plotseling zagen Raffles en zijn metgezellen, hoe de vrouw in het Duitse vliegtuig de stuurknuppel van haar metgezel overnam, en hoe deze zich half oprichtte, over de rand van de cockpit boog, en zijn revolver op de achtervolgers richtte.

Het volgende ogenblik klonk een schot.

Zonder een ogenblik te aarzelen, bracht Henderson zijn geweer aan de schouder, legde aan en drukte af.

De schutter in de Messerschmidt scheen niet geraakt te zijn, maar de vrouw stak beide armen in de lucht... en het volgende ogenblik zou de nu bestuurde machine omlaag gestort zijn, als de spion niet de stuurknuppel had gegrepen en de vliegmachine weer had opgetrokken.

Blijkbaar was de vrouw gewond door de kogel, die voor haar metgezel bestemd was.

De spion stuurde nu met één hand, terwijl hij met de andere op zijn achtervolgers bleef vuren.

Brand nam op zijn beurt een geweer, legde aan en vuurde.

Zijn kogel trof de schroef.

Henderson schoot ook nog eens en scheen een ander belangrijk deel van het Duitse toestel te hebben geraakt, want ineens begon het op onregelmatige wijze te dalen.

De « Duivel der Lucht » volgde, alsof de machine door een onzichtbare draad met het Duitse vliegtuig verbonden was.

Van de hoogte van vierduizend meter schoten beide machines in een verbijsterende duikvlucht naar de aarde.

Raffles verloor zijn prooi geen ogenblik uit het oog.

Hij begreep dat nu het moeilijkste werk pas zou beginnen.

Zij waren hier in Duitsland en het sprak vanzelf, dat de spionnen dadelijk de bescherming hunner landgenoten zouden inroepen, die zeker niet zouden aarzelen, de drie mannen op hun beurt als spionnen te behandelen.

Toch was Raffles niet voornemens de partij zo gauw op te geven.

Op enige afstand, lag Paderborn, een klein stadje aan een kruispunt van goede straatwegen.

Op een vijftal kilometers ten noorden daarvan lag het dorp Neuhaus.

Het was nu zeker, dat de beide vlieg-machines van de aarde gezien waren en tevens moest een goed opmerker gezien hebben, dat er met een der toestel-

len iets niet in orde was.

De Duitse machine scheen inderdaad getroffen te zijn, want zij kwam zeer onzacht op de grond, liep nog een eind door en werd toen gestuit door een eenzame boom, midden in een uitgestrekt grasveld.

Als een gier schoot de « Duivel der Lucht » dicht naast het beschadigde toestel neer.

Snel stapten Henderson en Brand uit de cockpit, renden er heen en bereikten het toestel voor de inzittenden zich uit hun riemen hadden kunnen los maken.

— Handen op, beval Brand op korte toon, terwijl hij zijn revolver op de spion richtte.

Russell hief langzaam de handen omhoog met een boosaardige uitdrukking in zijn donkere ogen.

— Doorzoek zijn zakken, Henderson, ging Brand voort.

De handen van de chauffeur verdwenen in de zakken van de spion.

Na enkele ogenblikken riep hij uit:

— Er zit niets in zijn zakken, mijnheer Brand.

— Wat is dat? riep Brand uit. Dan moet de fotocopie in de vliegmachine liggen. Ga eens gauw kijken, ik zal in die tijd deze sinjeur wel in het oog houden.

Henderson snelde naar het Duitse toestel, dat als een gewonde vogel op de grond lag.

Maar hij had er nog geen onderzoek kunnen instellen of hij slaakte een luidde kreet.

— Wat is er James,? klonk de kalme stem van Raffles, die op zijn beurt zijn toestel had verlaten en nu naderbij kwam.

— De vrouw is zwaar gewond, mylord, antwoordde de chauffeur. Zij bloedt hevig.

— Ik zal eens zien wat het is, ging Raffles rustig voort. Ga door met je onderzoek; de fotocopie moet er zijn.

Terwijl Henderson in de cockpit klom, en de bagage begon te doorzoeken, boog Raffles zich over de spionne heen.

De kogel had haar in de schouder getroffen en zij had veel bloed verloren.

Op het ogenblik was zij bewusteloos.

Raffles tilde haar als een kind uit de machine en legde haar op het gras neer, onder de schaduw van de boom.

Toen keerde hij naar de « Duivel der Lucht » terug, zocht even in de medicijnkist en haalde er een flacon en enige verbandmiddelen uit, waarmede hij naar de gewonde terugkeerde.

Terwijl hij haar goed losmaakte om de wond te verbinden, hield Henderson Russell in bedwang, terwijl Brand de cockpit doorzocht.

Ineens slaakte de jongeman een kreet.

— Daar heb ik de fotocopie, riep hij verheugd uit, terwijl hij een metalen koker in de hoogte hield.

De fotocopie bleek bedekt te zijn met zeer kleine lettertjes, die met het blote oog haast niet te onderscheiden waren.

— Steek die koker in je zak, Charles, verzocht Raffles op zijn gewone, rustige toon, ofschoon er een glans van vreugde op zijn gelaat verscheen.

Onder het spreken had hij het hemd van de gewonde jonge vrouw zo ver hij kon naar beneden getrokken en was nu bezig haar te verbinden.

— Is het ernstig? vroeg Brand.

— Het heeft, geloof ik niet veel te betekenen, antwoordde Raffles. Het is een vleeswond.

— Zouden we niet meteen weer vertrekken? vroeg Brand. Ik gevoel mij niet gerust, voor wij weer veilig en wel in de lucht zijn.

Raffles wierp een blik op de gewonde spionne.

Zij was inderdaad een knappe meid, zoals zij daar met het verband om haar blanke borsten lag, en hij kon zich best begrijpen, dat de ongelukkige Ashton voor haar bekoorlijkheden was bezweken.

— Wij kunnen haar hier niet laten liggen, zei Raffles. Zij is een spionne, maar zij is tevens een vrouw.

— Maar die vent daar ginds kan toch voor haar zorgen, riep Brand uit, terwijl hij op de spion wees, die nog altijd met de handen omhoog op enige afstand stond.

— Hij? Waar denk je aan? riep Raffles uit. Denk je, dat ik die knul hier in vrijheid laat rondlopen, met de kans,

dat hij over een week weer in Londen zit, om er zijn bedrijf weer van voren af aan te beginnen? Ik denk er niet aan. Hij gaat met ons mee terug.

Op dit ogenblik slaakte Brand een kreet.

De spion, gebruik makend van een ondeelbaar ogenblik van onoplettendheid van Henderson, was als een tijger op hem toegesprongen, had hem een geweldige slag tegen de kin toegebracht en hem de revolver ontrukkt.

Henderson was op die stoot niet verdacht geweest, en achterover getuimeld.

De spion richtte de revolver op Raffles en vuurde.

De kogel floot op een paar millimeters voorbij diens hoofd.

Maar voor Russell voor de tweede maal had kunnen vuren, had Brand zijn eigen revolver getrokken.

Hij legde aan en vuurde...

De spion slaakte een rauwe gil en de revolver viel uit zijn handen.

Hij bracht de handen naar het hoofd, wankelde een paar stappen vooruit en zakte ineen.

Raffles trad op de man toe, keek even in diens gelaat en zei toen op koude toon:

— Dood. Je kogel heeft hem midden in het voorhoofd geraakt, Charles. Je tussenkomst heeft mij zeer waarschijnlijk het leven gered, want die vent schoot verbazend goed.

— En zullen we nu vertrekken? drong Brand aan.

— Aanstonds, maar niet voor ik er voor gezorgd heb, dat deze vrouw in veiligheid is.

— In veiligheid? herhaalde Brand verwonderd. Moeten wij daarop wachten? Wil je ons blootstellen aan het gevaar, dat hier dadelijk de Gestapo verschijnt? Wij kunnen hier toch niet kalm wachten, tot er hulp komt opdagen, die ons van die vrouw verlost? Men zal ons toch om uitlegging vragen, willen weten wat wij hier doen, hoe die man daar ginds om het leven is gekomen?

Raffles dacht even na.

Toen zei hij:

— Misschien heb je wel gelijk. En toch mogen wij die meid hier niet laten

doodbloeden.

Raffles keek om zich heen.

Heinde en ver was geen levend wezen te bespeuren.

Het was nog zeer vroeg, en zelfs de boeren waren nog niet met hun veldarbeid begonnen.

Op enige afstand stond een klein houten gebouwtje, blijkbaar een schuur of een schapenstal.

Raffles liet er zijn blikken even op rusten, en zei toen, zich tot Henderson en Brand wendende:

— Ik zal de vrouw daarheen dragen.

Raffles nam de gewonde spionne in zijn sterke armen en droeg haar tot voor de deur van de schuur, die op enige meters afstand stond van een brede landweg, die zich over een eindeloze lengte kaarsrecht uitstreckte.

Heel in de verte werden nu de gestalten van een paar boerenarbeiders zichtbaar, die met hun gereedschap op de schouder naar hun werk togen.

Zij schenen echter nog niets van de vliegmaschine te hebben gezien, en gingen rustig aan hun werk.

Henderson had intussen de deur van de schuur, die slechts met een klink en een stuk touw gesloten was, geopend.

— Stapel dat hooi in een hoek op, James, zei Raffles, dan kunnen wij de meid daar op leggen.

Aanstands toog Henderson aan het werk en even later had hij van het hooi een soort rustbank gemaakt, waarover hij de mantel uitspreidde, welke de gewonde vrouw gedragen had.

Voorzichtig legde Raffles haar op dit geïnproviseerde bed neer.

— Is zij nog bewusteloos? vroeg Brand op gedempte toon.

— Ja, maar dat komt van uitputting en bloedverlies. Maar toch moet zij goed verpleegd worden. Voor wij de lucht weer ingaan, zal ik Henderson op die boerenarbeiders afzenden, die we zoëven gezien hebben, dan kunnen die hulp halen.

— En als zij om opheldering vragen? vroeg Henderson.

— Als zij veel in aantal zijn, dan maak je hun maar wat wijs en anders zullen je vuisten wel als argumenten

dienen.

— In orde, mylord, zei Henderson met een grimmig lachje.

Het volgende ogenblik was hij in de aangewezen richting vertrokken.

— Kom zo gauw mogelijk terug, riep Raffles hem achterna, want wij vertrekken aanstands weer naar Engeland.

— Het verheugt me, je dat te horen zeggen, merkte Brand op droge toon op. Ik gevoel mij hier alles behalve veilig, want het komt mij zeer onwaarschijnlijk voor, dat men hier in de omtrek in het geheel niets van onze vliegmaschine zal hebben bespeurd, of dat men ons in deze of gene stad niet zal hebben zien overvliegen; wij hebben in het laatste uur zeer laag gevlogen.

— Je kunt gelijk hebben, Charles, en nu de fotocopie veilig in mijn bezit is, zie ik ook geen reden om hier nog langer te blijven.

Hij wierp een blik op de spionne, die met gesloten ogen op het hooi lag.

— Kom, wij zullen de machine maar vast startklaar maken.

De beide mannen wendden zich naar de deur.

Op hetzelfde ogenblik klonk een schot.

Op geen centimeter afstand van Raffles' hoofd drong een kogel in het hout van de deurpost.

Snel gingen de mannen naar buiten, voor de vrouw voor de tweede maal had kunnen vuren.

— Hoe zij aan die pistool is gekomen, mag Joost weten, zei Raffles, terwijl er een minachtend lachje om de lippen van de Grote Onbekende verscheen.

— Zulke vrouwen verloochenen hun ware aard toch nooit, bromde hij in zichzelf.

Hij verhief nu zijn stem, zodat hij er zeker van kon zijn, dat de vrouw daarbinnen het kon horen en riep:

— Wij zouden in ons recht zijn als wij je nu meteen doodschoten. Wij echter willen onze handen niet aan je bezoedelen en laten je over aan je noodlot. Wanneer je het echter ooit weer waagt een voet in mijn land te zetten, en onze wegen kruisen elkaar, dan zal ik zonder medelijden zijn.

Als enig antwoord volgden weer een

paar schoten, in blinde woede door het hout van de schuur gelost, en die vergezeld gingen van een paar kernachtige vloeken, zoals men ze nauwelijks uit de mond van een Duitse drilsergeant zou hebben verwacht.

Raffles krulde verachtelijk de lippen.

— Kom, Charles, wij hebben hier niets meer te maken. Aanstonds zal er hulp komen opdagen.

De twee mannen hielden hun beide handen boven de ogen om in de richting te turen, vanwaar Henderson moest terugkeren.

Heel in de verte zagen zij de stoere gestalte van de chauffeur naderen.

Plotseling greep Brand zijn vriend bij de arm.

Met verschrikt gelaat wees hij naar een paar kleine, donkere punten, die zich vrij snel aan de blauwe hemel schenen te verplaatsen.

Raffles volgde de richting van zijn blik.

— Vliegmachines, riep hij uit.

— Ik zie er wel vier of vijf, riep Brand. En kijk daar eens op de weg, riep hij, terwijl hij in de verte wees.

— Twee auto's, riep Raffles. Ik geloof, dat je zoëven gelijk had, amice, men heeft ons gezien en men wil er meer van weten. Kwam Henderson nu maar; de grond brandt mij onder de voeten.

Intussen kwamen de vliegmachines zowel als de beide auto's snel naderbij en toen Raffles goed keek, zag hij dat 't militaire jeeps waren en voorzien van afweergeschut.

— Drommels, riep hij uit, men doet ons de eer aan, met zwaar geschut tegen ons op te rukken. Maar nu wordt het toch wel tijd, dat wij het stof van deze ongestuvrije bodem van onze voeten schudden.

Intussen scheen ook Henderson het gevaar te hebben opgemerkt, de beide vrienden zagen hem tenminste een spurt inzetten, en met zijn armen zwaaien.

Raffles en Brand lieten geen tijd verloren gaan.

Zij klommen in de cockpit, juist toen de beide jeeps stopten, waaruit een aantal manschappen stapten, die zo snel hun benen hen dragen konden, in de

richting van de schuur snelden, blijkbaar om Henderson de pas af te snijden.

Zelfs op die verre afstand zag Raffles dat zij de uniform droegen van de Rijksweer, welke dus blijkbaar hier in de buurt op manoeuvre was.

Henderson had blijkbaar het gevaar begrepen waarin hij verkeerde. Hij snelde de vliegmachine tegemoet en klom vliegensvlug aan boord.

Een seconde later had Raffles de vaart van de « Duivel der Lucht » aanzienlijk versneld.

Het was hoog tijd.

De Duitse soldaten, zagen dat hun toeleeg mislukt was, en hadden de vliegmachine die op dat ogenblik de lucht inschoot voor het nakijken.

Maar het gevaar was nog niet geweken.

De luchtreizigers bevonden zich nu tussen twee vuren.

Boven hen zweefden een stuk of zeven vliegmachines in formatie en die blijkbaar vast besloten waren om de vreemde indringer tot dalen te dwingen, terwijl op de grond de beide afweerkanonnen schietvaardig werden gemaakt.

Raffles begreep, dat de volgende minuten over zijn vrijheid, misschien over zijn leven zouden beslissen.

Hij trok zijn vliegtuig snel op, maar het kon nog geen vijfhonderd meter hoog zijn of reeds gierden de eerste granaten omhoog.

De Duitsers daar beneden waren blijkbaar goede schutters, want even later barstte een granaat op nauwelijks tien meter afstand van de « Duivel der Lucht ».

De luchtdruk wierp het vliegtuig zelfs bijna uit zijn baan.

Raffles liet de machine dadelijk een scherpe wending maken, en veranderde telkens van richting, tevens zorgende, dat hij zo hoog mogelijk kwam en daardoor buiten het bereik van de granaten. Binnen enkele minuten had hij een hoogte van drie duizend meter bereikt, maar nu dreigde het tweede gevaar.

De zeven Duitse vliegmachines, alle Messerschmidts, van het nieuwste model, wierpen zich in een duikvlucht en

poogden de indringer de terugtocht af te snijden.

Raffles wilde tot iedere prijs boven zijn vijanden komen en versnelde de vaart van zijn vliegtuig aanzienlijk.

Hét was tijd, want reeds begonnen de Duitse boordmitrailleurs te ratelen.

Maar de « Duivel der Lucht » was de vijand te vlug af.

Nog enkele ogenblikken en het vliegtuig zweefde boven zijn achtervolgers.

Zonder een woord te spreken gaf Raffles de stuurknuppel aan Brand over.

Daarop bukte hij zich en greep het geweer dat aan zijn voeten lag, en juist toen het noodlottig geratel van de Duitse mitrailleur weer begon, haalde hij de

trekker over.

De man, die het machinegeweer bediende, stak zijn armen met een machteloos gebaar omhoog en viel achterover.

De Messerschmidt thans machteloos geworden, gaf de achtervolging op en daalde in grote spiralen.

De zes andere machines waren weldra niets anders dan bijna onzichtbare puntjes aan de gezichteinder geworden.

Zegevierend steeg de « Duivel der Lucht » nog een duizendtal meters, trots als een adelaar, die zijn tegenstanders verslagen heeft, en vloog vrij en onbellemerd naar Engeland terug.

De volgende aflevering bevat :

Een Kind als Lokaas

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Geen vrede in Texas** — 2. **Rancho Bonita**, beide door Denver Bardwell — 3. **Met haat in zijn hart** — 4. **De rode sombrero** — 5. **Voortvluchtig**, alle door Clem Colt — 6. **Revolver-dokter** — 7. **De dubbelganger** — 8. **Strijd in Santa Fé** — 9. **Moord in Powder Valley**, alle door Peter Field. — 10. **Bandieten-temmer** — 11. **De wet van de strop** — 12. **Schurkenstreken**, alle door Gladwell Richardson — 13. **Bandieten van het Brush District** — 14. **Water-oorlog** — 15. **Prikkeldraad**, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266